

пороги

Cena: 20 Kč

Інформаційний
культурно-політичний часопис
для українців
у Чеській Республіці
№ 2 червень—липень 2009

Informační kulturně-politický
časopis pro Ukrajince
v České republice
č. 2 červen—červenec 2009

КОЗАКИ З-ПІД ФРИДЛАНТА!

Фото: Мірослав Сабо

- Несправедливість щодо Дем'янюка
- «Око за око» візою Європі?
- Вбивство за пісок
- Чеська книга про бандерівців
- Путін проти європеїзації України

Міжнародний автобусний маршрут Чехія-Україна

Mezinárodní autobusová linka Plzeň-Truskavec

Плзень – Прага – Градец-Кралове – Наход –
– Кудова Здрой – Кросцієнко – Смільниця – Самбір –
– Дрогобич – Трускавець

Від'їзд: Пн, Вт, Ср, Чт, Сб

DROZAVA s.r.o.
ТЗОВ ДРОЗАВА
Stepan Drozd – Степан Дрозд

DROZAVA s.r.o. IČO: 28385021
Beranových 65, PSČ 199 00, Praha 9, Letňany
Tel. +420-775 300 578; +380-677 985 899; drozava@seznam.cz

пороги

Інформаційний культурно-політичний часопис для українців у Чеській Республіці

№ 2

червень-липень 2009, рік XVII
Підписано до друку 17 липня 2009

Видає: г. о. Українська ініціатива в ЧР
Воцелова 3, 120 00, Прага 2,
Чеська Республіка
+420 221419821, uicr@centrum.cz
skype: uicrvocelova
Ід. номер: 60448296
Розрахунковий рахунок
1925774379/0800

Адреса редакції: Часопис "Пороги",
Олдржихова 33, Прага 2, ЧР
Регістрація: МК ЧР/7044
porohy@seznam.cz,
http://www.ukrajinci.cz,
тел.: +420 222 254 476,
skype: porohy

Над номером працювали: Олександра
Лівинський (відповідальний редактор),
Богдан Райчинець, Ольга Каритяк, Якуб
Длоуги, Йозеф Тучек, Анна Клепарова,
Сергій Махун, Роман Запороженко,
Ірина Ястреб, Максим Плешко.

Художнє оформлення та верстка:
Елена Салтуарі, Ательє Елас

Часопис друкується із фінансовою
допомогою Міністерства культури
Чеської Республіки

За достовірність викладених фактів
відповідає автор статті. Редакція
залишає за собою право скорочувати
матеріали і виправляти мову,
не поділяти поглядів автора.
Рукописи не повертаються.

POROHY

Informační kulturně-politický časopis
pro Ukrajince v České republice (název je
odvozen od ukrajinského "porih" – práh,
říční práh)

č. 2

červen-červenec 2009, roč. XVII

Vydává: o.s. Ukrajinská Iniciativa v ČR,
Vocelova 3, 12000, Praha 2, ČR
+420-221 419 821, uicr@centrum.cz
IČO: 60448296
č. ú. 1925774379/0800

Adresa redakce: Časopis Porohy,
Oldřichova 33, 120 00, Praha 2,
tel. +420 222 254 476; skype: porohy
porohy@seznam.cz
registrační číslo MK ČR/7044

Na čísle spolupracovali: Oleksa
Livinský (odpovědný redaktor), Bohdan
Rajčinec, Olga Karyťak, Jakub Dlouhý,
Anna Klepalová, Serhij Machun, Roman
Zaporoženko, Iryna Jastreba, Josef Tuček,
Maxym Pleško.

Grafika: Elena Saltuariova, atelier Elas
Časopis je vydáván s finanční
podporou Ministerstva kultury ČR

хроніка громади

«Ігніс» та «Джерело» виступили в Угорщині; нові
сторінки ukrajinci.cz; біля пам'ятника Шевченкові
буде зеленіше; «Родина» привітала весну; День
Героїв г.о. «Свобода»; Харків'янки проти корупції;
успішні чеські вчені-українки; «Мила семи
розбійників»; козаки з-під Фридланта; вінничани
вивчали Європу у Чехії та Моравії.

4-7

празьке дзеркало

Козаки-найманці у тридцятилітній війні 1618-1648
років: українські воїни служили різним європейським
королівським, зіграли значну роль і в історії Чехії.

8-9

українська панорама

Олександр Гончаров повернувся із Чехії, боровся за
екологію дніпровського Жукового острова, і за це
поплатився життям.

10-11

наша справа

«Дністровський» борець над Влтавою: у чеській столиці
наразі запрацював суто український ресторан.

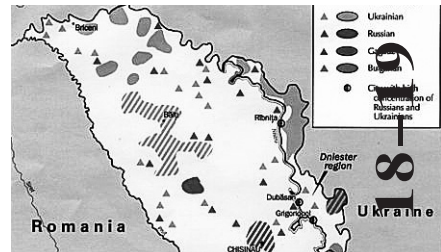
14-17

незалежність

«Літератор Путін» начитався Денікіна і вказує Заходу:
«Руки прочь от «Малоросії». Кому нашкодить Київ,
відновивши візу для чехів та решти громадян ЄС?
Коротко: президентська кампанія, Євро 2012,
Колочавська вузькоколія та ін.

нашого квіту по всьому світу

Аїч Київ? Молдовська війна за українців – Україна
знову в стороні. Протести щодо суду над
Дем'янюком: В Німеччині, як і у Росії, також
розгортається антиукраїнська кампанія?

18-19

четверта хвиля

«Зелену карту» за півроку отримав поки що лише
один іноземець – слюсар з України. Чехія не хоче
хворих заробітчан – вимагає медичну довідку для
візи над 90 днів. Запис у чеське консульство –
через Інтернет-аплікацію visapoint.eu.

20-21

калейдоскоп

Нові книги: М. Матіос: Москалиця. В. Нестайко: Тореадори
з Васюківки. Дж. Ролінг: Казки барда Бідла. Л. Дашвар:
Молоко з кров'ю. Е. Блан: Родом із КГБ - Система Путіна. М.
Сиручек: Бандерівці – герої чи бандити? (чеськ.) Ю.
Винничук: Ги-ги-и... (чеськ.). **Нова музика:** Росава: Тепер і
потім. Друга Ріка: Best 1999/2009. ВВ: Ладно. Люк: Мамина
юність. Стрічка: Михайло Ілленко: Очікуючи вантаж на
рейді ФУЧЖОУ біля пагоди. **Анекдоти, сканворд.**

22-26

Резюме чеською.
Resumé v češtině

«Ігніс» та «Джерело» виступили в Угорщині

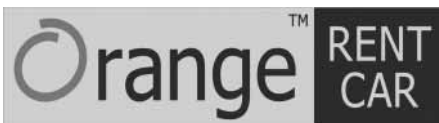
Надзвичайно активна, хоч і не так вже й численна, українська меншина в Угорщині. Передусім тутешнє «Товариство української культури» проводить багато заходів. В країні проживає понад 5 тисяч українців-громадян УР. Це значно менше, ніж у Чехії, але ставлення угорців до меншин можна оцінити як «королівське». Державне самоврядування українців Угорщини – це зовсім інша система роботи й співпраці з державними і місцевими структурами. На початку фінансової кризи угорський парламент провів значні зниження видатків з державного бюджету, але на високу якість проведення «Днів Тараса Шевченка» це не вплинуло. Заходи з нагоди 195-річчя з дня народження поета розпочалися у місті Варпалоті. Свято організувало місцеве самоврядування українців за сприяння мерії міста. На вечір запросили і друзів з Чехії, і його окрасою стали виступи танцювального ансамблю «Джерело» та гурту «Ігніс». Після закінчення концерту з привітальним словом виступили Голова Державного самоврядування українців Угорщини і Товариства української культури Ярослава Гортяні та мер міста Арпад Немет.

Дарія Любачівська та Віктор Ройчинець за добру забаву отримали в Угорщині оплески та подарунки

Завершальним акордом став великий концерт 29 березня у Болгарському будинку культури угорської столиці. Багату культурну програму окрасили й учасники танцювального ансамблю «Джерело» та гурту «Ігніс». Приємно було спостерігати, що майже половина гостей у доволі заповнених залах розмовляли угорською. Не тому, що забули українську, а тому, що це були угорці, яким цікаво подивитися на український концерт. «Угорці люблять українську пісню і культуру, часто приходять відвідати наші акції», - розповіла гостям з Чехії Ярослава Гортяні. Голова угорського товариства також скликала президію Європейського Конгресу Українців (ЕКУ). Обговорено було дотримання принципів Меморандуму про співпрацю у питанні українських національних меншин, узгодженого між Світовим Конгресом Українців, Кабінетом Міністрів України та Секретаріатом Президента України. ЕКУ серед інших пунктів вважає пріоритетним напрямком забезпечення прав автохтонного українського населення у Східній та Центральній Європі. Члени президії ЕКУ побували на відзначенні Шевченківських днів, ознайомилися з громадською роботою осередків національного самоврядування та зустрілись із представниками угорських міських інституцій, що в нелегкий час фінансової скрути підтримали діяльність українців.

дар

Більш, ніж просто авто напрокат!!!

не соромтеся нам писати: www.orangerent.cz,
чи дзвонити: info@orangerent.cz,
+420 222 281 121.

Даємо доручення для поїздки за межі ЄС!

Нові сторінки ukrajinci.cz

Сайт ukrajinci.cz має новий вигляд сторінки. Її було вперше підключено до Інтернету у 2003 році. Тоді це для Української Ініціативи був початок електронного спілкування з громадою. За всі роки, що сторінка діє, веб-майстри намагалися подавати актуальну інформацію передусім про події українського життя у Чехії. Сайт поступово заповнювався інформацією двома мовами, а також короткий анонс англійською мовою. Ukrajinci.cz надають читачеві можливість глянути на архів часопису «Пороги» у форматі .pdf, скачати корисну інформацію про різні організації чи установи, діяльність яких пов'язана з українським життям в ЧР. На відміну від старшої, нова версія має намір докладніше розрізняти теми у підрозділах, наприклад, «діаспора-ЧР», «діаспора-світ», «публікації-статті», «актуально», «школа-дітям». У «фотоархіві» розраховується на поступове заповнення сторінки згідно з акціями громади. Підготовкою нового веб-сайту зайнялася компанія «Гумлнет креатив», що має УЧР надати більшу надійність новій сторінки. «Проблема таких сайтів полягає й у двомовності, що стає частою причиною неоперативності сторінки, - вважає Ян Фішера, працівник фірми і співавтор сторінок. - Мета веб-майстрів - достойна форма чеської й української мов». Відвідувач сторінок зможе також подивитись цікаві для нього перекази. Дякуючи діючій сторінці до секретаріату Української ініціативи впродовж останніх двох років звертались десятки (якщо не сотні) людей із різними запитаннями, втримували активний зв'язок з організацією. Нині веб-сторінка - це права рука кожної організації. Якщо Вам цікаво довідатись більше, хочете помістити цікаві фотографії чи статті, відгукніться до нас і пишіть за електронною адресою: uicr@centrum.cz.

дар

«Родина» привітала весну

Празький творчий колектив «Родина» чарує розвитком своїх талантів. Українцям на чужині бракує живого спілкування як між собою, так і з мистецтвом, і «Родина» намагається бути носієм як першого, так і другого. Ще й заходи проводить на саме вулиці Умнелецька (Мистецька). 3 травня цього року тут, у школі в районі Голешовіце чеської столиці, чимало глядачів ніби повернулись на Батьківщину, слухаючи пісні заслуженої артистки України Антоніни Осипчук чи лауреата естрадних конкурсів та фестивалів Святослава Тацюка. А молодий талановитий диригент колективу Олег Кузик зачарував публіку - співом хлопців у чотирі голоси, не кажучи вже про самих музикантів Ярослава Дмитраха (акордеон), Мирослава Русина (кларнет), Юрія Тедешука (гітара) та Олега Кузика (скрипка). Зачарувала своїм співом і молода солістка Христина Маркевич. Неможливо не відзначити молодий танцювальний гурт з його керівником Оксаною Кушніренко, який зустрічали оваціями. Були прочитані гумористичні твори, шведський стіл, танці, де мали можливість поспілкуватися за келихом вина, а ще і потанцювати усі присутні, без чого не буває акцій цього колективу. Організатор свята Йосип Климкович робить все для того, щоб вечори проходили на доброму рівні і піднімали настрої як виступаючим, так і глядачам.

Ольга Каритяк

Біля Шевченка буде зеленіше

Відділ культури мерії столиці Праги у травні цього року додатково опублікував рішення інституції щодо встановлення пам'ятника Тарасу Шевченкові на празькому Сміхові. Інституція інформувала Українську ініціативу про те, що «пам'ятники важливі для творення міського довкілля, та їхнє регульоване встановлення у рамках урбаністичного розвитку міста відображає стан історичної свідомості суспільства». Місце встановлення пам'ятника Шевченкові стверджує поважність такого вибору. Урядовці вважають, що основна дошка пам'ятника доволі масивна, тому рекомендується розмістити навколо Кобзаря більше зелені, яка нейтралізувала б сучасний контраст каменя і зелені. Утім, міський відділ культури підтвердив, що пам'ятник у цьому місці не має впливу на характер зони пам'ятників архітектури в празькому кварталі Сміхов.

Медіальна дискусія навколо пам'ятника Шевченкові тривала також і в червні, коли скандальний скульптор Давід Черни повинен був вивезти своє «мистецтво», яке валялося на газоні площі Кінських – залишки «танку №23», танку, який стояв тут від 50-х років минулого століття як згадку про визволення Праги радянськими військами. Черни цей танк перемалював у рожевий колір на початку 90-х років. Торік, у розпал російсько-грузинського конфлікту, його залишки – передню частину, пофарбовану також в рожевий колір з білою лінією посередині (символ окупації 1968 року), самовільно розмістив на цьому місці. Тривалий час мерія Праги 5 закликала Черного «легалізувати» це «мистецтво», однак Черни ігнорував ці заклики. 12 червня, під час вивозу цього рожевого металолому до власника – Військового історичного музею, Черни назвав розміщений неподалік пам'ятник Шевченкові «не надто гарним», що він «також не мав дозволів» тощо. Очевидно, Черни вважає вершиною мистецтва свою прославлену турецьким туалетом «Ентропу».

пор

День Героїв г.о. «Свобода»

Члени Міжнародного об'єднання «Українська Свобода», при якому діє осередок Всеукраїнського об'єднання «Свобода» у Чеській Республіці, відзначили День Героїв 31 травня цього року у кінотеатрі «Ілюзіон», що в празькому районі Виногради. На зустрічі був показаний художньо-документальний фільм «УПА. Тактика боротьби», після чого перед присутніми виступила ветеран УПА, багаторічний в'язень сталінських концтаборів Павліна Беноні. Вона розповіла про нелегку боротьбу ОУН-УПА за незалежність України. Також із доповіддю виступив заступник голови чеського осередку «Свобода» з ідеологічних питань Олег Зайнулін. На зустрічі також були присутні прихильники Всеукраїнського об'єднання «Свобода» з Німеччини та білоруські націоналісти. Вечір завершився виконанням гімну українських націоналістів «Зродились ми великої години».

«Свобода» також провела ряд інших акцій – привітала прекрасну половину із Днем Матері, організувала поїздку з Чехії півтора десятка уболівальників до Туреччини для підтримки ФК «Шахтар» у матчі проти німецького «Вердера» та ін. Як повідомив Олег Зайнулін, чеські прихильники «Свободи» поїдуть до Німеччини на суд над Іваном Дем'янюком – висловити свій протест.

ВО «Свобода»

**Неможете знайти лікаря, котрий
розмовляє українською?**

**Зверніться в поліклініку МЕДПО –
хірург Богдан БАБИНЕЦЬ вам
допоможе!**

Колбенова 36, 19000 Прага 9-Височани
(поряд зі станцією метро Б – "Колбенова").

Телефон +420 266 032 188, 286 888 709
bohdan.babinec@seznam.cz

Харків'янки проти корупції

Чеська організація «Oziveni» та асоціація жінок Харківщини «Берегиня» обмінялися досвідом формування прозорого бюджетного процесу. За фінансового сприяння фонду Сороса, харківські жінки-депутатки місцевої влади відвідали Прагу та Брно, де зустрілися із представниками чеських організацій, які борються із корупцією, зокрема, місцевим відділенням Transparency International, депутатами мерії міста Праги, опозицією у 1-му столичному районі, а також із їхніми колегами у Брні та містечку Ланшкроун. Акція відбулася з допомогою УГЧР та часопису «Пороги». Як розповіла голова «Берегині» Любов Чуб, харків'янки дивувалися прозорості влади у Чехії, хоча «представники «Ожівені» нарікали, що факт корупції у ЧР довести дуже складно». За словами Л. Чуб, громадські організації Чехії мають право проводити громадський аудит: «І не просто проводити, а отримувати на це замовлення. Громадські організації укладають договори з міністерствами. У нас (в Україні) влада сама по собі працює, і сама себе перевіряє. У Чехії владі складно силовими методами змусити представників громадськості написати ту чи іншу довідку. Ті, хто замовляє аудит, самі зацікавлені простежити за витратою грошей». Президент «Берегині» відзначила, що «Євросоюз навіть виділив Чехії кошти на закупівлю спеціальних апаратів зі швидкісним Інтернетом, які встановили в чеських містах. Тепер будь-який громадянин може скористатися послугами цих апаратів: швидко знайти і прочитати будь-який документ, який був прийнятий в міській, обласній чи районній радях», – додала Л. Чуб. В червні чеські колеги з «Ожівені» відвідали Харків із візитом-відповіддю, де влаштували прес-конференцію, спілкувалися із громадськістю, представниками влади та відвідали село Соколово у Зміївському районі, де воювала з фашистами армія Людвіка Свободи.

ол

Вчені-українки в ЧР Т. Остапчук та В. Потеря

Українки серед успішних учених в ЧР

Серед двадцяти чотирьох молодих вчених, нагороджених за роботу в Чеській академії наук, є двоє українок. Тетяна Остапчук працює в Інституті фізики, а Вікторія Потеря – в Інституті фізичної хімії Ярослава Гейровського. Як вони кажуть, Прагу обрали тому, що тут сприяють науковцям, і що це близько від рідної країни. Однак, Вікторія Потеря повернулася до Чехії після студій в університеті а штаті Джорджія, США. Тетяна Остапчук також приїхала до Праги зі стажування в Німеччині: «Умови відрізняються, але в чеському інституті ми маємо відмінні пристрої! Таких я б не знайшла ані в Україні, ані в багатьох європейських країнах», – каже вона. Тетяна Остапчук досліджує матеріали, придатні для електронних пристроїв. Вікторія Потеря, серед іншого, займається іонною хімією. Дівчата абсолютно вільно розмовляють чеською, що є серед іноземних вчених АН ЧР унікальним явищем – вони часто спілкуються лише англійською.

Тетяна Остапчук за допомогою бабусі виховує двох синів. «Критерії оцінок у премії АН ЧР не сприяє жінкам із дітьми, бо нагороду можуть лише науковці до 35 років, які працюють повний робочий день у навчальному закладі. Вагітність, відпустка для догляду за дитиною, неповний робочий день, – ці обставини не дають права на нагороду, і це неправильно», – вважає Тетяна. Вона закінчила у 1997 році фізичний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка, спеціалізація «Фізика твердого тіла». У 1994-1996 роках працювала в лабораторії електронної мікроскопії при АН України. Від 1998 року працює у Празі з «хитрими матеріалами» для мобільних телефонів, комп'ютерів, принтерів, мікрофонів, фуксових механізмів у фото- та відеокамерах тощо. Бере участь у багатьох міжнародних проектах, симпозиумах і конференціях. У 2006 році отримала стипендію L'OREAL ЧР для жінок в науці. Є однією із активісток Форуму Українців ЧР.

aktualne.cz

Інформуйте себе, не губіть ритм часу!

Україна регіональна, Світ у новинах, 30 хвилин у різних вимірах, Моніторинг тижня, Економічний журнал, Музичний острів – все це та багато іншого на "Радіо Свобода". Слухайте нас в Інтернет-ефірі у форматах RealAudio та Windows Media

www.radiosvoboda.org

Мила семи розбійників

Дві танцювально-театральні вистави на мотиви легенд про карпатських розбійників влаштувало у празькому театрі «Понець» та Кутній Горі студію «Лайт». Поема Віктора Дика «Мила сімох розбійників» стала віддаленою мотивацією для чеських (празьких) та українських дітей із закарпатського села Річка на Міжгірщині.

Минулого року керівник студії «Лайт», празька вчителька Ленка Третягова звернулася до УІЧР та товариства «Людина в скруті» з проханням поради сільський дитячий танцювальний колектив, з яким би чеські діти могли б спільно виступити на якомусь літньому фестивалі. Чехам було запропоновано спробувати співпрацювати із колективом у Річці, яким керує вчителька німецької мови Ганна Бабець і про яку свого часу ЧТ знімало документальний фільм. Співпраця налагодила, і чеські та українські діти минулого року відіграли виставу на чесько-українському фестивалі в Колочаві. Цього року чехи вирішили запросити українських дітей, які ще ніколи не були за кордоном, до себе. Протягом півроку важко готувалися документи, але українські діти, не без пригод на кордоні, таки приїхали до Чехії. Посприяла їм у цьому транспортна фірма «Рєга».

Суть вистави така: «мила» не хотіла прив'язуватись до когось і вирушила з розбійниками, зобов'язавшись любити всіх однаково. Танцювали та розповідали поему, написану на початку 20-го століття, двома мовами чеської та української діти (від 8 до 18 років) спільно: «Милу», або ж «Ержіку», грала Барбора Беранова з Праги, головного розбійника – Олександр Гичка з Річки. Проводили репетиції та проживали 13 українських дітей в Основній художній школі в 5-му районі Праги. Також вони відвідали празький зоопарк та мали багато цікавих екскурсій. Під час прощання чеські однолітки вручили їм чимало подарунків, були сльози й емоції. Празжани пообіцяли повернутися влітку до Річки за умови, що знову спатимуть з кошенятами на сіні.

Наталя Тумарець

Чеські й українські діти грали спільно

УКРАЇНСЬКИЙ КЛУБ

Олджріхова 33, Прага 2-Нусле
працює: вт-сб. 15-20, нд 10-18.

Тел. 222 254 476, 728 334 861

Щ и р о з а п р о ш у є м о !

Вінницьким журналістам у Чехії сподобалось, спробували й регіональне пиво «Літовел»

Мірославом Влчком, заступниками міністра охорони здоров'я, заступниками мера міста Оломоуц чи старостою містечка Намешть на Гане Мартою Гусічковою, відвідали з екскурсіями цікаві місця у Чеській Республіці – наприклад, винні підвали у Мелніку або пивзавод «Літовел». Українці цікавились в основному податковим законодавством, системою медичного страхування, фінансуванням місцевих проектів зі структуральних фондів ЄУ тощо, і дуже дивувалися значній відкритості політиків і громадських активістів у Чехії. «Чеський – вже третій парламент, у якому я була, – відзначила голова вінницької делегації Оксана Яцюк. – і жодного разу не була в українському. Не уявляю, чи можу я просто так, як громадянка, потрапити у Верховну Раду України, та навіть і обласну не без проблем». Водночас вінничани не забували рекламувати й батьківщину: кожному співбесідникові дарували українські цукерки та інші сувеніри. Згодом їхні чеські партнери Алеш Пржихістал з «Европеума» та Марта Коздас із Іглавського Євроцентру відвідали Вінницю, де виступили в місцевих радіо та на телебаченні, в ток-шоу на тему «Чи є українці європейцями?» Інформаційну та перекладацьку допомогу вінничанам надавали, серед інших, і представники УІЧР та часопису «Пороги». Посприяв спільному проекту журналіст Ондржей Соукуп із «Господарських новин», фінансову підтримку проекту надав Фонд Відкритого суспільства.

ол

Вінничани вивчали Європу у Чехії та Моравії

Прагський інститут європейської інтеграції «Европеум» разом із Подільським центром соціальних технологій влаштували спільний проект, присвячений розвитку громадського суспільства в Чехії та Україні. Представники громадських організацій та журналісти з Вінниці спочатку відвідали Чеську Республіку, де бесідували з колегами з «Людини в скруті», Харити ЧР в Оломоуці, професором Сільськогосподарського університету в Сухдолі під Прагою, ознайомились із роботою екологічного центру «Слуняков», зустрілись і з політиками – скажімо, головою чеського парламенту

СУДОВО ЗАВІРЕНІ ПЕРЕКЛАДИ НА УКРАЇНСЬКУ ТА ЧЕСЬКУ МОВИ

SOUDNĚ OVĚŘENÉ PŘEKLADY Z/DO UKRAJINŠTINY

Знижки для студентів, пенсіонерів, матерів у декретній відпустці, на великі замовлення
У нас Ви можете придбати часопис «Пороги»

Francouzská 233/114 Praha 10 PSČ 10100,
зупинка «Кримська» трамваїв 4, 22, 23,
тел. 271741513, 723132815 (Eurotel),
E-mail: ooksana@centrum.cz, www.volny.cz/ottomansky.ukr/

Результати матчів ФК «Форум Українців» оголошуються в щотижневих новинах українською мовою на радіо Ro Regina 92.6 Mhz щопонеділка о 19:25 та публікуються на Інтернет-сторінках <http://www.ukraine.cz>
Розклад матчів публікується в українському часопису «Пороги» та форумі www.tereveni.cz

**ДЯКУЄМО НАШИМ УБОЛІВАЛЬНИКАМ
ЗА ПІДТРИМКУ, БУДЬМО!**

З питань співпраці телефонуйте капітанові Едуардові Данилашу – 608 245 862

До Чехії повернулись запорожці. Козацький фехтувальний гурт з містечка Фридлант в Чехах узяв участь у традиційних «Валдштейнських славностях», які кожні два роки влаштовує мерія цього міста під польським кордоном, неподалік Ліберця, з метою розвитку туризму. 16–17 травня були влаштовані показові вистави битв та провів містом періоду Тридцятилітньої війни 1618–1648 років. Уроцистості присвячуються історичному бою між австрійськими імператорськими військами на чолі з Валдштейном з одного боку та шведами – з другого. Албрехт з Валдштейна був володарем Фридланта від квітня 1621 року протягом 12 років, і місто відзначилось небувалим економічним зростанням. Козаки-найманці воювали на боці Валдштейна.

Якуб Длоути

Козаки-найманці у тридцятилітній війні 1618–1648 років

300 років тому українські вояки служили різним європейським королям

«Небагато рук добровільно взялося б за зброю заради держави, через інтереси государя; заради віри охоче хапався за меч купець, художник, землероб», – зазначав у своїй фундаментальній праці «Тридцятилітня війна» німецький письменник Фрідріх Шиллер. Розділення церков спричинило тісніше об'єднання держав, але з кожним роком конфлікт дедалі більше втрачав суто релігійне забарвлення. В арміях і католицьких, і протестантських правителів нерідко служили представники антагоністичних релігій. Православні українські козаки, в основному січовики, також узяли вельми активну участь у цій першій загальноєвропейській війні, що розпочалася з антигабсбурзького повстання в Чехії та Моравії.

...Не минуло й року після початку Тридцятилітньої війни, як запорозькі козаки опинилися у самісінькій гушавині конфлікту. У серпні 1619 року імператор Фердинанд II Габсбург направляє до Речі Посполитої своїх послів із проханням допомоги. Але Сигізмунд III Ваза тільки-но завершив виснажливу війну з Московією, тож максимум чим він міг допомогти союзникам-католикам – направити в якості кондотьєрів (найманців) козаків, що залишилися поза реєстром (із 40 000 учасників кампанії до нього увійшли лише 6000).

Козаки під Ужгородом

У жовтні 1619 року, в розпал облоги Відня чехами та трансильванцями (угорцями) князя Бетлена Габора, у Закарпаття вторгається 10-тисячний корпус запорожців на чолі з полковниками Кличковським та Рушиновським. 22 листопада козаки поблизу Гуменного розгромили трансильванців під командуванням князя Юрія Ракоці. Незабаром запорожці взяли в облогу міста Кошице й Пряшів, та своїми діями фактично зірвали плани військ Антигабсбурзької коаліції,

змусивши їх зняти 27 листопада облогу Відня. Бетлен Габор, який уже отримав із рук угорських магнатів корону Іштвана Святого, полишив надії на розгром ненависних Габсбургів. Проте через відмову австрійців виплатити належні гроші, запорожці у середині грудня 1619 року повернулися на Січ.

У січні 1620 року через Польщу до Моравії на допомогу католикам вирушив корпус легкої кавалерії «лісовчиків» під командуванням полковника-шляхтича Олександра Лісовського. Вже з перших днів після вступу на землі бунтівників вони «відзначилися» серією жорстоких акцій: випалювалися й грабувалися всі некатолицькі міста, замки, храми. Козаки пройшли Моравію з північного сходу на південний захід від Волоських Мізіріч до Мікулова, але вже в околицях Відня зазнали поразки від численніших загонів протестантів, що переслідували їх, втративши в бою до 1000 вояків убитими. Кондотьєри-запорожці, які залишилися живими, повернулися до Моравії. Платню часто затримували, тож тягар витрат лягав на плечі місцевого населення.

В поході на «Білу Гору»

Коли став очевидним той факт, що король Англії не надасть дієвої допомоги своєму зятю, обраному на чеський престол Фрідріху, становище чеських протестантів стало важким. Тактика операцій в усіх напрямках не принесла їм успіху. Тим часом імперці, отримавши допомогу від іспанців і поляків, почали поступово звужувати кільце навколо Праги, де безтурботний Фрідріх – «король на одну зиму» – давав нескінченні бали. Запорожці Лісовського, спаяні і досвідчені на горнилах конфліктів на кордонах Московії та в Причорномор'ї з кримськими татарами й турками, також були серйозною силою. Вдалих маневр відступаючої армії протестантів Христіана Ангальтського дозволив їй зайняти 6 листопада 1620 року Білу Гору – стратегічно важливу місцевість на захід від Праги. Католицька армія мала відчутну чисельну перевагу – 28 000 солдатів проти 21 000 у протестантів; проте вона нівелювалася хорошою позицією армії Антигабсбурзької коаліції, до якої належали чехи, моравани, австрійці, німці, угорці, голландці. Їм

протистояли німці (здебільшого баварці голови Католицької ліги герцога Максиміліана), іспанці, італійці, валлони, поляки та запорозькі козаки (майже 3500 наших земляків, тобто понад 12 відсотків загальної кількості сил Антигабсбурзької коаліції). Битва, що вирішила долю чеської незалежності на цілих 300 років, тривала трохи більше години. Краща виучка, дисциплінованість лігістів та імперців переважила застосування їхніми противниками суперсучасних здобутків голландської військової школи. Важкі іспанські терції, що використовувалися католицькою армією в цій битві, «доживали» останні роки. Лобова атака на правому фланзі з виходом у центр порядків протестантів принесла успіх католикам. Козаки взяли діяльну участь у знищенні чеської піхоти графа Турна у районі мисливського парку: полонених вони намагалися не брати. Загальні втрати протестантів були великими – понад 5000 вояків. Переможці втратили 250 убитих і поранених.

...зі страшним криком

1631 року 2000 козаків у складі військ генералісімуса «Священної Римської імперії» Альбрехта фон Валленштейна, який цінив їх вище за польських крилатих гусарів, брали участь у бойових діях у Силезії проти військ саксонського курфюрста Іоганна-Георга – союзника шведів. Невдалу спробу залучити на свій бік запорозьців здійснив шведський король-полководець Густав II Адольф. Проте спроба шведсько-українського союзу виявилася невдалою, але дуже скоро до неї повернулися король Карл X Густав і гетьман України Богдан Хмельницький, які 1657 року уклали разом із трансильванським князем Дьєрдем Ракоци таємний договір про розподіл Речі Посполитої. Вже під час Північної війни гетьман України Іван Мазепа в 1709 році знову спробував змінити «вектор» – із московського на стоцьольмський...

Володимир Січинський в книзі «Чужинці про Україну» навів цікаві дані про участь козаків у бойових діях на боці імператора у Люксембурзі. У тижневику *Gazette de France* за 1633 рік знаходимо відомості про дії чотирьохтисячного загону запорозьців під проводом полковника Тараського. Після першої невдалої атаки «козаки напали на французів зі страшним криком; наші люди не звикли до такого крику, так злякалися, що кинулися бігти й відступили до болота на іншому березі річки». Австрійське командування створювало із лютих хорватів-«grenцерів» і запорозьців легкі кавалерійські полки та ескадрони, які здійснювали спустошливі проникаючі рейди у північну та північно-східну Францію.

Вербували запорозьців зазвичай у Любліні та Львові емісари Габсбурзької імперії. Пункти збору були в Силезії в містечках Бітум і Брізі, де розташовувалися табори кондотьєрів. Аванс козаки отримували ще на території Речі Посполитої, і вже там формувалися сотні; запорозьці діставалися місця призначення на конях. Так, улітку

Картина художника Юзефа Брандта «Козаки Лісовича тренують стрільбу з лука», 1885.

1635 року в Бітумі знаходилося до 2000 запорозьців. Умови служби найманців визначалися угодами (контрактами). Деякі пункти угоди між Габсбургами та козаками від 23 вересня 1635 року опублікував український історик Олександр Баран, який працював у віденських архівах. Простий запорозець отримував щомісяця до 6 талерів, хорунжий – 50, капітан – 100, а їхній командир, полковник Павло Носковський, – 200 талерів; на ті часи це була дійсно астрономічна сума. Пункт 6 і 7 угоди виглядали так: «Військо може вживати свої старі права та звичаї, які вони вживали на терені польської держави»; «Полонених можуть тримати за викуп, за винятком генералів та вищих офіцерів, яких мусять видати імператорській владі».

Невдячні європейські «роботодавці»

Щоб тримати «дітей вольниці» під контролем, Носковський вживав найсуворіших заходів покарання, аж до страти. Козаки з табору у Брізі рушили через Центральну Німеччину до Люксембурга та Ельзасу. На той час французи окупували Бельгію, що знаходилася під владою союзників австрійців-іспанців. Саме мобільні частини хорватів і козаків своїми проникаючими рейдами в тил французів змусили їх перейти до оборони і залишити Бельгію. У лютому 1636 року двохтисячний кавалерійський полк козаків у складі корпусу хорватського генерала Ізолані через ріку Маас біля Вердена увірвався до провінції Шампань; союзники розгромили розквартировані там французькі частини й полк із багатою здобиччю (в тому числі й 60 000 франків викупу) повернувся до Люксембурга.

Але умови контракту австрійський уряд повною мірою не виконував, тому восени 1636 року більшість українців залишає театр бойових дій. На шляху до батьківщини, в Силезії, кондотьєри піднімають бунт, вимагаючи негайного розрахунку. Невдячні австрійці висилають каральний корпус, який розгромив полк запорозьців і змусив їх перейти імперсько-польський кордон. Проте частина козаків (до 3000) залишилася на службі імператора і влилася в армію фельдмаршала Геца. Вони брали участь у взятті Хехста, Дортмунда, Верла і Гамма.

Козак на одній із скульптур у Кутній Горі біля храму Святої Барбори.

У боях із московітами

1632 року Московія оголосила війну Речі Посполитій, фактично виступивши у загальноєвропейському конфлікті на боці антигабсбурзького блоку. Цар Михайло Романов, родоначальник нової династії, бажав укріпити свої позиції в державі, яка ще не забула жахи Смутних часів (війна – чудовий засіб відвернути увагу підданих від нагальних проблем!). Досягнувши угоди зі Шведським королівством, московіти кинулися відвоювати Смоленськ. Поляки й литовці, побоюючись можливого вторгнення шведів, були змушені тримати на своїх північних і західних кордонах значні військові контингенти. Король Речі Посполитої Владислав IV міг виставити проти московитів лише 9000 вояків. 20000 православних запорозьких козаків, які присягнули королю-католику, чесно виконували свій обов'язок васалів, воюючи також проти православних північних сусідів. Відзначилися у Смоленській війні Тарас Федорович (Трясило) та Богдан Хмельницький, який отримав за хоробрість із рук польського короля шаблю. 10 квітня 1634 року в битві під Щелкановим армію

московитів було розгромлено: легка кіннота Т.Трисяла відіграла визначну роль у цій вікторії. Полянський мир 1634 року завершив у край невдачу для Москви війну, і Романови відклали свої плани експансії в західному і північному напрямках щонайменше на 20 років.

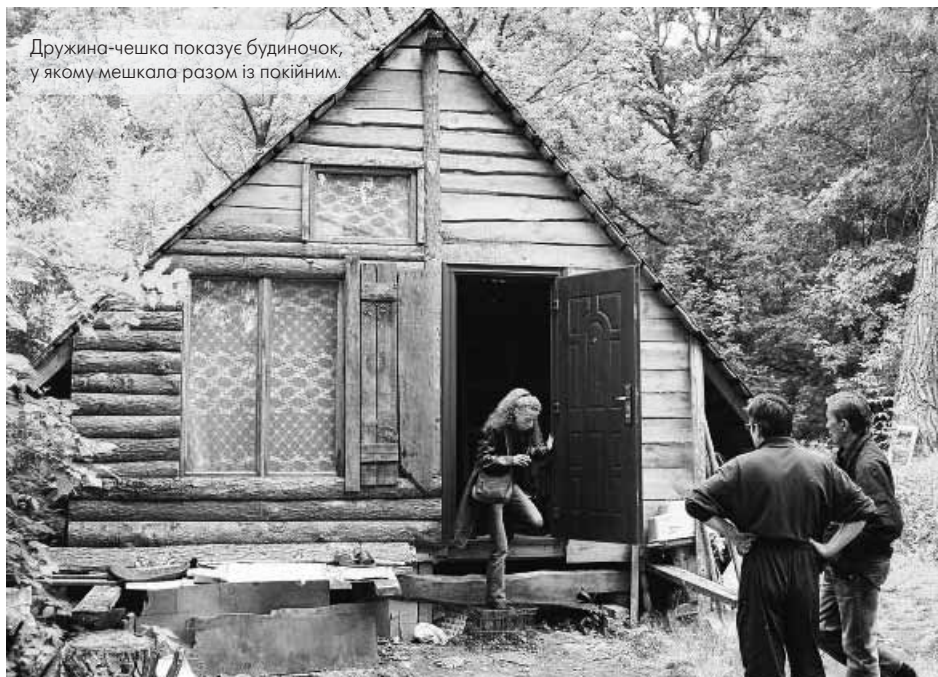
Сірко та Хмельницький у Франції

Пам'ятаючи про звияти запорожців у Бельгії і Люксембурзі, уряд Франції в 30 – 40-х роках здійснив декілька спроб залучити їх на свою сторону. Богдан Хмельницький, який обіймав посаду військового писаря Війська Запорозького, у складі делегації старшини (серед якої ми вперше зустрічаємо й Івана Сірка) у вересні 1644 року зустрічався у Варшаві з послом Франції графом де Брежі. Саме останній і порадив кардиналу Джуліо Мазаріні взяти козаків на службу: «Цими днями був у Варшаві один із старшин козацької нації полковник Хмельницький... Ця людина освічена, розумна, сильна в латинській мові. Що стосується служби козаків у його величності, то, якщо війни з турками не буде, Хмельницький готовий допомогти мені у цій справі».

Нарешті у жовтні 1645 року після тривалих переговорів полк запорозьких козаків (приблизно 2500 вояків, із них майже 800 кавалеристів) морським шляхом через польський порт Гданськ прибув до французького порту Кале. Умови контракту передбачали виплату рядовому козаку 12 талерів на місяць, сотникам і полковникам – 100–120 талерів. Є припущення (між тим документально не доведені), що командували січовиками полковники Іван Сірко та Солтенко.

Всупереч усім законам військової науки, запорожці хитрістю (досвід взяття Кафи, Трапезунда, Синопа став у нагоді!) через морські ворота увірвалися до центральних фортифікацій Дюнкерк. Іспанці підписали капітуляцію 11 жовтня 1646 року. Французи багато років безуспішно намагалися захопити цей «ключ від Ла-Маншу». Але знову, як і в імперії, козаків обдурили «роботодавці». Частина їх повернулася до України, інші залишилися у Фландрії (голод змусив їх піти у «прийми» до фламандок).

Через три роки на українських землях, майже одночасно з підписанням Вестфальського миру, розпочалася Національна революція. Досвід, що набули запорожці під час Тридцятилітньої війни, знадобився їм у битвах із регулярними військами Речі Посполитої. Козаки-кондотьєри в Європі – це аж ніяк не фантастична казка, хоча ця тема потребує більш виваженого підходу, постійної роботи істориків у архівах.

Дружина-чешка показує будиночок, у якому мешкала разом із покійним.

Вбили за пісок

Текст: Роман ЗАПОРОЖЧЕНКО

Олександр Гончаров забороняв намивати його з Дніпра

26 травня у Києві вбили 58-річного Олександра Гончарова. Він вимагав припинити намив піску на Жуковому острові, скаржився на працівників гідронамиву до міліції та прокуратури. «Нема мого Сашика, – плаче вдова Моніка Матеова (30). Вона – чешка. Розмовляє ламаною російською. – Як згадаю, як його забивали, так сама жить не хочу. Все сталося на моїх очах».

Олександр Гончаров народився в селі Межиріччя Сторожинецького району Буковини. У 1990-х очолював фірму з продажу продуктів. Кілька років жив у Чехії. «Із Сашею ми познайомилися 1996-го, – Моніка переглядає сімейні фотографії. – Мені було тоді 18. Стали жити разом. 11 років тому в нас народився син Саша, за рік – донька Монічка. Назвали їх як нас. У 2004-му родина переїхала до України. Оселилися на Жуковому острові. Розчистили ділянку, звели дерев'яну хату, умеблювали її. Олександр спочатку працював у таксі, згодом звільнився. Останнім часом гострив ножі й ножиці працівникам ресторанів, піццерій, кафе. Моніка доглядала дітей, ловила рибу. З чоловіком спілкувалася чеською.

Подвір'я Олександра й Моніки – на косі, що відходить від Жукового острова. Дістатися від дороги можна вузькою стежкою. Поряд

Захисник острова з родиною.

із хатою – кілька наметів, стільці, складені дошки, зварювальний апарат, міні-електростанція, алюмінієвий моторний човен. До ніг лащиться кіт Баро. Біля очерету складені вудочки. «Усе з Сашиком удвох робили, стягували, – Моніка показує будинок. Він стоїть на підвищенні – на пенях зі зрізаних верб. Жінка каже, що так хаті не загрожують весняні повені. – Нам так добре тут було, ніхто не заважав. Як у раю». Позаторік чеський суд позбавив Олександра і Моніку батьківських прав. «Наш син Сашик утік був із дому, – пояснює. – Міліціонери його спіймали, прийшли до нас. Написали, що в нас нема належних умов для дітей, передали документи до чеського суду. Нас ніхто навіть не слухав. Сашика забрали до притулку, Монічку я заховала».

Перед Великоднем 19 квітня за 500 м від будинку Гончарова з'явився земснаряд. Він намівав пісок на берег, звідки його забирали вантажівки. За кілька днів виросли гори висотою кілька десятків метрів. Гончаров вважав, що русло Дніпра стане глибшим і його хата зсунеться у воду. «Саша питав у людей, які працювали на земснаряді, чи є у них дозволи, – згадує Моніка. – Адже це заповідна зона, тут нереститься риба. Його посилали, та й усе». Олександр скаржився міліціонерам. Ті приїздили, оглядали, однак земснаряд продовжував працювати. «Потім вони прийшли до нас, – продовжує. – Ще один дзвінок у міліцію – і посадимо тебе у в'язницю, а жінку в бордель віддамо. Вдруге прийшли вранці 21 травня. Вкрали весла від човна. Після цього ми написали заяву в прокуратуру. Запросили журналістів, показали намів».

Удень 26 травня до подвір'я Гончарова завітали двоє. Обоє раніше бачили на гідронамиві. В руках тримали вудилища без волосіні й гачків. Один кинувся вбивати Гончарова, інший – Моніку. «Отут Сашу вбивали, – жінка показує на сім'яту траву за будинком. На плямах засохлої крові роються мухи. Руки Моніки починають тремтіти. – На моїх очах. Дубинкою. А мене – отам». Нападник завалив її на траву. Накинув на руки кайданки. «Раптом Монічка з хати закричала: «Не чіпайте маму!» – згадує. – Він почув, злякався. Вона ж, як і я, бачила їхні обличчя. Покинув мене. Сказав: «Лежи тихо, зараз за тобою прийдуть», і побіг за донькою». Дівчина утекла через чорний хід. Її не наздогнали. Моніка Матеова звільнилася, і теж сховалася в очереті за 300 м від будинку. З мобілки викликала міліцію. Її забрали до райвідділу, тіло Олександра – на розтин. «Мене допитували до ночі, – зітхає жінка. – Без перекладача. Я половини запитань не розуміла. Просилася залишитися у них на ніч або хоча б дати мені охоронця. Не дали. Відвезли назад. Ночувала сама у хаті. Боялася, бо убивця обіцяв повернутися за мною».

Олександра Гончарова поховали. Моніка Матеова переховується. Речі з будинку забрала. Планує продати їх і виїхати до Чехії. Не вірить, що в Україні їй допоможуть. «Хочу побачити тих убивць у в'язниці, але

Склад піску на Жуковому острові.

Екологи після вбивства Гончарова захопили нелегальний земснаряд.

боюся, дуже боюся, – зізнається. – Я заходила до райвідділу, той убивця сидів біля входу. Я впізнала його. Курив, сміявся. Його не арештовували. А він мені казав: «Один крок у міліцію – уб'ємо!»

«Убивство Гончарова – це на 99 відсотків справа рук кримінальних структур, які видобували пісок. На Жуковому острові його наминають незаконно, – каже директор Київського еколого-культурного центру Володимир Борецький. – Олександр неодноразово писав звернення та скарги в різні інстанції. Але ні правоохоронні органи, ні представники влади не реагували. Видобуток «кришують» представники місцевої влади».

PS.

Жуків острів – назва території площею 1630 га у Києві неподалік Столичного шосе. У 1999 році міськрада надала острову статус ландшафтного заповідника, однак не окреслила його межі. Позаторік столичні депутати зменшили територію заповідника до 196 га і затвердили план зведення майже півсотні споруд. Прокуратура оскаржила таке рішення, суд заборонив забудовувати острів. «Лише наш центр за останні п'ять років подав понад 600 скарг щодо Жукового острова, – додає заступник голови Національного екологічного центру України Олексій Василюк. – Усе марно. Навіть сьогодні, після вбивства людини, там удень і вночі продовжуються незаконні роботи з гідронамиву. Немає жодної реакції держави.

PSS.

9 червня під тиском екологічної громадськості Києва слідчі заявили, що виявили замовників вбивства еколога Гончарова. Начальник Центру громадських зв'язків Головного управління МВС України в м. Києві Володимир Поліщук сказав, що їх двоє – бізнесмен середньої руки без кримінального минулого, і навряд чи йому удасться довго ховатися. Іншого власника земснаряда з Голосієва затримано. Підозрюють, що саме він підіслав убивць до захисника природи Жукового острова. «Версії злочину, як то: сварка і бійка з рибалками, чи вбивство через борги, були відкинуті», – сказав Поліщук. Гончаров не раз через ЗМІ обвинувачував власників земснаряду в порушенні закону, а це, імовірно, ставило їхні заробітки під загрозу зриву. «Вони розробили план і влаштували вбивство так, щоб з боку це мало вигляд побутового конфлікту. У «рибалок» на вудках навіть не були лісків – вони несли їх явно просто так», – сказав Поліщук. Через затриманого в міліції сподіваються вийти на убивць. У слідчих є їхній словесний портрет. Головний міліціонер Києва Віталій Ярема підписав розпорядження про перевірку роботи всіх земснарядів у столиці. Екологи заявляють, що, незважаючи на загибель Гончарова, кримінальну справу щодо незаконних гідронамивів заводити не поспішають. Правоохоронці таки визнали, що убивство Олексія Гончарова було ретельно спланованим злочином на замовлення.

У чеській столиці нарешті запрацював суто український ресторан

Борщ над Влтавою

Тривалий час у Празі не було жодного постійно діючого ресторану, орієнтованого винятково на українську кухню. Абсурдне явище: у столиці

живуть десятки тисяч українців, жінки і дівчата з України працюють на кухнях різноманітних «господ» та офіціантками, а чехам та туристам дотепер подають, скажімо, неіснуючу в природі страву «руській борщ»!

Тепер борщ, пельмені і вареники можна спробувати не лише над Дністром, а й над Влтавою

Шеф-кухар Наталка
зіп'їть і 500 вареників за дві години

Серед засилья китайських, індійських, навіть афганських ресторанів та іншого екзотичного «орієнту» ознайомитися в Празі зі звичайними стравами найбільшої національної меншини дотепер є дивною проблемою. Важко гадати, звідки вона походить: чи то з природної скромності українців, чи то з пострадянської звички боятися, ховатися і «шифруватися», чи то в мігрантів з України просто немає достатньо грошей на цю не надто вигідну та непросту справу. У кожному разі, громадських місць у Празі, де можна замовити собі варенички чи голубці, практично нема. А дарма, бо, якщо перефразувати відому приказку, шлях до пізнання іншого народу лежить через його кухню...

Утім, спроби проламати цю стіну таки були і є. Варто згадати ресторан «У трьох діжок» у Вршовицях, але його орієнтація на українську кухню тривала недовго. Йому на зміну прийшла «Погода» у Виноградах, де українці навіть влаштовували культурні чи розважальні акції. Інколи поодинокі українські страви трапляються у меню звичайних чеських ресторанів. Зате новий ресторан «Дністер» неподалік площі Палацького на цьому тлі виділяється. Перш за все назвою, по-друге – «українські страви» є його офіційною орієнтацією.

Від прибиральниці до підприємниці

«Ми відкрилися пізніше тому, саме на Новий Рік», – розповідає Наталка Трехорян, родом із містечка Долина на Івано-Франківщині, шеф-кухар «Дністра». У Львові вона закінчила хімічний факультет політехнічного інституту, і одразу після захисту диплому поїхала до Чехії. Це було 10 років тому. Як і переважна більшість заробітчанок, працювала прибиральницею. Пізніше отримала досвід куховарництва у ресторані «Юкон» неподалік Карлової площі. З приятелем відкрили на центральному вокзалі в Празі кіоск. Згодом спробували переробити піцерію у ту ж згадану вище «Погоду». Її, утім, з часом довелося закрити: «це було далеко від центру, від зупинки трамвая, людям важко було її знайти, і там не було багато відвідувачів».

Тому торік перебралися ближче до «цивілізації». На місці нинішнього «Дністра» був китайський ресторан. «Виглядало все тут дуже страшно, треба було все відновити, починаючи від каналізації і закінчуючи електропроводкою. Туалети переробили на більші. Власник дав нам нижчу орендну ставку з тією умовою, щоб ми все тут реконструювали. Повністю нову кухню придбали. Вісім місяців робили ремонт, десь півтора мільйона крон на це витратили. Але

закоренилися тут вже мінімум на десять років», – розповідає Наталка. Ідею розробити суто український ресторан підказали самі... чехи. «Останнім часом, ще в «Погоді», ми подавали більше страв українських, ніж чеських. Гуляш із кнедликами, казали, ми маємо на кожному кроці. То ми почали варити борщ і ліпити вареники, з'явилася жива музика. Потім цю ідею ми розширили і перенесли сюди, на площу Палацького. Та тут довкруги досить велика конкуренція, і замовників треба «брати» чимось оригінальним. Але розраховуємо, щоб до нас не лише чехи ходили. Гадаю, що українців у Празі досить, щоб ми серед них знайшли постійних відвідувачів», – ділиться планами Наталя. Додає, що криза таки позначилася і на сфері кулінарних послуг: «Зараз у людей не так багато грошей, багато в ресторанах не витрачають, але потрошки-потрошки воно у нас піде. Ми все-таки єдиний суто український ресторан у місті».

Вареники у стилі «люкс»

Засновники, очевидно, враховували вимоги гостей, які відповідають профілю середнього жителя центру Праги: хоча розташований ресторан у напівпідвалі, на відміну багатьох чеських «господ», панує у ньому блискуча чистота та стиль «люкс». Меблі – наче щойно з Індонезії, справжні дерев'яні столи вкриті скатертинами, ніяких «гарних» кітловитих пластмасових квіточок. Дуже чисті і по-сучасному облаштовані туалети – як жіночий, так і чоловічий. З радіо грає модна в Україні музика – як російська «попса», так і українські «Верка Сердючка» чи «Друга ріка», інколи лунають англомовні мелодії. Пропонується і «жива музика»: самограйка, комп'ютер і співак. Репертуар не надто серйозний, не завжди в такт, та й здебільшого російськомовний, але ж у кожного свій смак...

А от пропозиція списку напоїв та страв має добрий рівень: кримські та молдавські, переважно напівсолідкі, вина, горілка «Неміров», борщ, чанахи, кренделі, грибна поливка, налисники, сирники, вареники кількох сортів, деруни зі сметаною, голубці, карпатські котлети, відбивні, шашлик, картопляні зрази та чимало інших споживків. Причому у меню назви страв так і зазначені – українською в перелісі на латинку, а також розшифровка їхніх складових. Пропонуються також і чеські та модні в Чехії страви – печене коліно, татарський біфштекс, стейк та ін. Ціни «не кусаються», але й низькими їх не назвеш – пльзеньське пиво за 35 крон, за порцію їжі заплатите біля півтори сотні. Зате, якщо зайдете в обідню пору (від 11-ї до 14-ї год.), маєте шанс встигнути змінне меню – українські т. зв. «готовки» за 89 крон (перша й друга страви). Чехам, з якими ми відвідали «Дністер», сподобалось: чанахи – як у добрій львівській кнайпі, пельмені великі і зі справжнім м'ясом, вареники – «наче від бабусі». Правда, на порцію подають 15 штук, і, скажімо, дорослим мужчинам це може видатися замало. Зрештою, в ідальнях чи ресторанах в Україні також часто замовляють подвійні страви.

Українські товари в «руських продуктах»

Два роки тому, ще працюючи в «Погоді», пані Наталя стала героїнею розповіді у спеціальному українському додатку до газети «Лідове новіни». Авторка дивувалася, як українка може наліпити п'ятсот вареників за дві години: «Для їхнього виробництва потрібно неабияке вміння, недосвідчена людина з однією порцією може бабратись і кілька годин». Хоча українська кухня проста, вона водночас складна і вимагає чимало праці. Але вареники виходять найсмачніші, коли вони зіплені вручну. Так їх і готують у «Дністрі». «А український борщ кращий, ніж отой російський», – дивувались відвідувачі. «Все залежить від буряка – він дає колір, а також час – борщ найкращий, коли він вистояний і подається на другий день», – пояснювала Наталка секрети нашої кухні.

«Дністер» ще не завершив розвиватися – власники планують відкрити і підвал. «Якщо глянути з вулиці, то ми вже в підвалі. Але насправді це перший поверх, бо будинок стоїть на схилі горба. У внутрішніх приміщеннях ми маємо вікна. Коли матимемо кошти, відкривемо і підвал». Тож пані Наталя має праці надовго, і вже розраховує залишитися у Чехії: «У мене тут і батьки, і брат, і приятель. До Долини не вдається їздити часто. Туди – наче у гості». Та за Україною сумує, зізнавалася «Лідовкам» – за сестрою, бабусею...

У «Дністрі» працює постійно троє працівниць, кілька українок ще приходять час від часу допомагати. Необхідні продукти закупають на місці – у крамницях, які називаються «російські продукти» чи «продукти із Росії», хоча українських продуктів у них – більше половини. Виходить не надто дешево, але ж, наприклад, типові «наші» мариновані овочі можна купити лише там, й іншого виходу немає: «Все привезти з України у невеликих кількостях неможливо. Нас інколи контролюють, чи не продаємо ми, наприклад, сигарети з українськими акцизними марками. Але у нас усе легально», – каже Наталя, і тому на «надмірну увагу» відповідних органів не скаржиться. Не злякалася вона і міфу про «українську мафію» та «рекетирів»: «Я думаю, що моя поліція мене береже», – віджартувалася вона, і побігла готувати зарезервовану залу ресторану до вечірнього відзначення дня народження одного активіста української громади у Празі.

Найдешевші гроші Іпотека без очікування!

З нашою іпотекою Ви зекономите великі гроші, навіть мільйони!

Ми – спеціалісти, довіряємо громадянам України та інших країн колишнього СРСР!!!

Не сплачуєте дорогу оренду житла, придбайте власне житло, сплачуєте на місяць менше, ніж орендну плату.

Ми – команда незалежних фінансових консультантів, акредитованих при Чеському національному банку, яка пропонує свої послуги громадянам ЧР та громадянам інших країн з правом постійного проживання, або дозволом на тимчасове проживання на території ЧР.

Пропонуємо швидке вирішення квартирного питання, реконструкції, будівництва або придбання нерухомості формою Іпотечних кредитів. Проводимо ревізію та пере кредитування дійсних невідповідних угод.

Забезпечення майбутнього усіма видами страхування. Допомогаємо підприємцям, які займаються послугами (готелі, пенсіони, корчми, крамниці тощо).

Пропонуємо відвідання семінарів з метою підвищення фінансової грамотності.

Усі наші послуги – безкоштовно, у тому числі сервіс на все життя!

**Інформація за телефоном
731 265 650, 777 212 240
Концерн ALLFINANZ**

Літератор Путін

Російський вождь попереджає Захід: «рукі прочь от «Малоросії»

Прем'єр-міністр та колишній президент Росії Владімір Путін не надто відомий своєю любов'ю до словесності. Проте дав своїм підручним журналістам раптову рекомендацію: почитати щоденники Антона Денікіна, який був командиром білої армії й боровся проти більшовиків після революції 1917 року.

«У нього є міркування про Великоросію і Малоросію – Україну, – сказав Путін після того, як поклав вінок на московську могилу Денікіна, який сьогодні позиціонується як патріот Росії. – Він пише, що нікому не можна дозволяти втручатися у відносини між нами, що вони завжди були справою самої Росії». Слова Путіна – останні в низці попереджень, які він неодноразово висловлював на адресу Заходу. В Кремлі вважають, що Україна має настільки тісні історико-культурні зв'язки з Росією, що вона лежить у сфері російських інтересів.

Проти «Східного партнерства»

«Російська влада дуже ревниво ставиться до того, що здається їм спробами Заходу підірвати Україну від Росії, – пояснює Дмитрій Тренін, директор аналітичного Карнегі-центру в Москві. – Їхнє основне зовнішньополітичне завдання – створення навколо Росії центру сили. Будь-яка спроба з боку Заходу наблизитися до колишніх радянських республік розглядається як порушення інтересів Росії».

Москва реагує гнівно на намагання Віктора Ющенка наблизити Україну до НАТО. Навіть найменші спроби Києва домовлятися з ЄС «без погодження» з Кремля, як то укладена з Євросоюзом у березні угода про модернізацію української газотранспортної інфраструктури, викликають підозри у Путіна. «Ця угода – експонат номер один в колекції (скарг) Москви, – сказав Тренін. – Це для підтвердження того, що Європа укладає з Україною двосторонні угоди, які шкодять інтересам Росії». Також російська влада була невдоволена програмою Євросоюзу «Східне партнерство», про початок якої було оголошено 7 травня в Празі, і яка має на меті поглиблення політико-економічних зв'язків з шістьма колишніми радянськими

республіками. На саміті в Хабаровську «ЄС-Росія» президент Медведев заявив, що представники Євросоюзу «не змогли переконати» його, що це не зашкодить інтересам Росії. «Мене бентежить те, що в деяких державах... це партнерство розглядається як партнерство проти Росії», – заявив він.

Термін «Малоросія», як відомо, українці вважають зневажливим та образливим, і це викликало чимало протестів в Україні. «До цих коментарів Путіна потрібно поставитися дуже серйозно, – заявив Олександр Палій, політолог з Інституту зовнішньої політики при МЗС України. – Росія веде пропагандистську війну, маючи намір умовити Захід не підтримувати Україну. У Росії не розуміють, що таке співробітництво на рівних, там вміють лише підпорядковувати собі».

«Ета – не гасударства!»

Путін аж ніяк не славиться ввічливими висловами на адресу західної сусідки Росії. У квітні минулого року він, перебуваючи на саміті НАТО в Бухаресті, сказав Джорджу

Бушу таке: «Ти не розумієш, Джордж, Україна – це взагалі не держава. Що таке Україна? Частина території – це Східна Європа, але більша частина – це подарунок від нас». Через подібні висловлювання і виникають побоювання, що після військового вторгнення в Південну Осетію в серпні минулого року Росія може звернути увагу на півострів Крим, що належить Україні, де основну частину населення складають росіяни та де розміщується російський Чорноморський флот. Колишній посол України в США Юрій Щербак заявив, що пов'язані з російською владою аналітики зображають Україну як державу, яка страждає від величезних економічних проблем, міжусобиць в середовищі політичної еліти, як «державу, що не відбулася», яка неспроможна вчасно сплачувати свої рахунки. Чого варті поширені останнім часом щомісячні «попередження Газпрому», тобто залякування Європи «газовою кризою», бо мовляв, український Нафтогаз не має коштів для оплати сировини за попередній місяць. Однак Київ вчасно розраховується і дотримується важких, але взятих на себе зобов'язань.

«Про Україну ведуться агресивні розмови, мова заходить про поділ території... на різних рівнях російської політичної, військової та силової еліти», – пише Щербак. Інші експерти вважають, що подібна войовнича риторика – продумані погрози, а не розмова про реально заплановані дії. Втім, навіть якщо Москва і не претендуватиме найближчим часом на Крим, постійні випадки Кремля виразно говорять про те, що Росія вимагає поваги до своїх «привілейованих інтересів» (як висловився Медведев) в регіоні – як у політиці, так і в економічному і культурному плані.

Яйця у два кошки

Безперечно, у Кремля в розпорядженні є достатня кількість важелів впливу, за допомогою яких можна підкріпити свої погляди конкретними діями: це і постачання газу, і популярність російських державних телеканалів на сході і півдні країни, та й не лише там... «У сегментах політичної та ділової еліти України існують зв'язки з Росією, висхідні ще до радянської епохи, – вважає Палій. – Також в Україні функціонує безліч «аналітичних центрів», фінансованих із Кремля; їм ніхто не заважає працювати, і вони вільно проводять пропагандистську роботу».

Ймовірно, всі ці важелі відіграватимуть велику роль на майбутніх президентських виборах у січні 2010 року. Цього разу, на думку аналітиків, Кремль застосує різноманітнішу тактику, ніж у 2004 році, підтримавши одночасно і Януковича, і колись ворожу Москві Юлію Тимошенко, колишню помаранчеву союзницю Президента Ющенка, яка нині очолює уряд. «У 2004 році російська влада засвоїла важливий урок: не класти всі яйця до одного кошика», – заявив Тренін. Тим часом і росіяни, й українці завмерли в очікуванні чергового уїдливого екскурсу в історію літератури від Путіна.

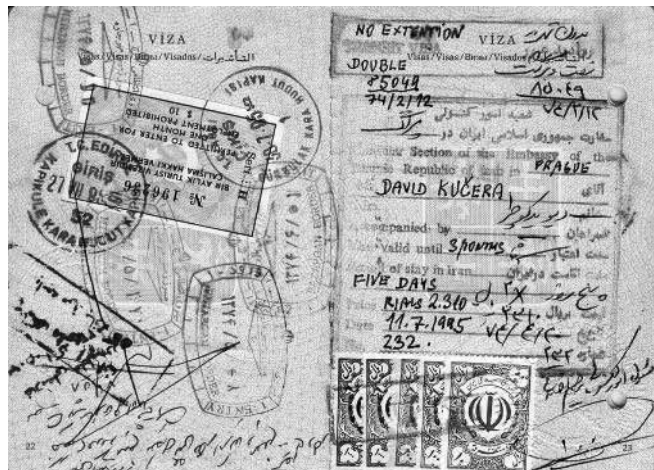

Візова некомпетентність «регіоналів»

Текст: Олекса ЛІВІНСЬКИЙ

**Замість того, щоб витягти
оскомину з власного ока,
політики закликають «врізати
тим європейцям «оком за око»**

Україна може запровадити для європейців продаж візних марок

Вожді Партії Регіонів, та й інші політики, враз «захвилювалася» не за своїх московських керманців, а за... українців. Тих, хто подорожує на Захід: і в чужих консульствах їх ображають та принижують, і віз не дають...

«Пацани» загаласували, що раз «наших б'ють, то треба давати здачі» – також запровадити візи «всім цим чехам з американцями», брати від них медичні довідки чи що там – у якості «адекватної відповіді». Найбільше погроз отримала Чехія: бо з 1 квітня припинила видачу довготривалих віз, а з 1 червня ще й медичну довідку вимагає від заявників. Не захищатиму дій чеських урядовців – самому доводилось не раз штовхатися у чергах, збирати масу довідок та дозволів. Мені не до вподоби, що через декілька хворих на туберкульоз українців, які опинились у чеських лікарнях, страждатимуть усі. Дуже вже нагадає принцип «колективної вини». Але дивуюся некомпетентності та непослідовності тих, хто закликає відновити візовий режим для громадян країн ЄС. По-перше, Україна має з ними візовий режим – якщо іноземці у нас прагнуть перебувати понад 90 днів, працювати, займатися бізнесом тощо. І отримати таку візу, як і посвідку на проживання, іноземцям у нашому бюрократичному хаосі буває зовсім не просто. Одна знайома чешка, яка працює в Києві, і медичні довідки показувала, і півроку на посвідку чекала, бо не хотіла дати хабара «потрібному мільйонерові». Віза не вимагається лише від європейських туристів, які хочуть переглянути наші пам'ятки, придбати сувеніри тощо. По-друге, Чехія не змінила правил отримання шенгенських віз. Тут деяким

гарячим головам треба вкотре пояснити: візи до 90 днів – це переважно «наднаціональні», шенгенські, туристичні (тип С). Візи внутрішньонаціональні – зовсім інша річ. Вони діють здебільшого понад 90 днів, і видаються, скажімо, робітникам (тип D). Туристам обмеження наразі не були зроблені. Можете мене закидати камінням, але, у цьому конкретному випадку, це Чехія впровадила адекватний крок Україні, яка від декількох наївних у нас «чеських заробітчан» весь час вимагала цю медичну довідку. По-третє, дивно, що ті, хто найбільше галасує про «обмеження прав українців», в іншому випадку самі ж закликають «не їздити на заробітки за кордон», що треба працювати вдома, не кидати рідних тощо. Ще Кучма відгукувався образливо про заробітчан, Азаров намагався примусити їх платити податки в український бюджет, а заклики уряду сплачувати чималі внески до Пенсійного Фонду їх обурюють дотепер. То, здавалося б, обмеження для наших трударів з боку консульств мало би бути, навпаки, їм на руку. По-четверте, а чи спитали «регіонали», скажімо, українських підприємців, які перед літнім туристичним сезоном очікують на туристів? Нехай до нас із Чехії їх приїжджає

не так багато – максимум кілька тисяч, але на тому ж Закарпатті є вже місцевості, яких оцей туризм «годує». І цього року до нас туристів із Заходу приїде, мабуть, більше – бо під час кризи європейці, мабуть, обиратимуть дешевші країни. Навіть розмови про можливий несподіваний візовий бар'єр з боку України вже змушують чеські туристичні агентства переглядати свої заплановані тури. А чехи, між іншим, окрім 27 країн ЄС, можуть їхати без віз у 56 країн світу, навіть у суворі до емігрантів США чи «антиінатівську» Венесуелу. І закордонний паспорт для чехів коштує удвічі дешевше (600 крон), ніж для українців (від 400 грн). Тож якщо ми їм «закриємо цю лавочку» відновленням суворого візового режиму, то особливо й не помстимося, бо чехи поїдуть і витратять свої гроші де-небудь інде, а українські ж чиновники просто нашкодять власній же галузі економіки – туризму.

Якщо ж уже так кортить на високих київських пагорбах влаштувати європейцям «око за око», то, не вже не можна обмежитись так званім «турецьким варіантом», тобто продажем на кордоні візних марок за якихось 10–20 євро? Правда, немає ніякої гарантії, що й цей продаж буде настільки хаотичним, що будькому іноземцеві одразу ж розхочеться заїжджати в Україну. І що доходи від цього не опиняться у чиновницьких кишнях. Але візовий режим «кучмівського зразка» лише б допоміг українцям у «битті горшків» із євросусідами. Якщо ж «регіонали» вже аж так хочуть допомогти українцям у їхніх візових проблемах, то мали б, насамперед, не блокувати процес забезпечення нині «дірявого» східного кордону України з Росією, зробити прозорішою й зрозумілішою систему оформлення документів для вїзду за кордон (це питання до «регіонала» Грицака) чи повернутись до програми допомоги закордонним українцям, яка була з їхньої «легкої руки» заблокована. Але марно сподіватися, що ЄС піде на поступки Україні, доки рівень безробіття і доходів у нас різко відрізнятиметься від їхніх, доки від нас до них триватиме масова трудова міграція. Це забіг дійсно на довгу дистанцію.

До речі, 2 квітня цього року Європейський парламент прийняв новий Візовий кодекс. Новиною для претендентів на шенгенську візу буде: а) загальне право на оскарження (у тому числі обґрунтування) відмови у видачі візи; б) ширша категорія заявників, які не сплачуватимуть збір за подання документів на візу, або сплачуватимуть знижений збір; в) обов'язкову видачу багаторазових візних віз при дотриманні певних умов; г) більш широке взаємне консульське представництво держав-членів ЄС у третіх країнах. Візовий кодекс матиме обов'язковий характер для всіх держав-членів Шенгенської угоди і вступить у дію на початку 2010 року.

Яценюк хоче бути президентом

В Україні вже практично повним ходом політики готуються до президентських виборів 2010 року. Лідер «Фронту змін» Арсеній Яценюк переконаний, що у другому турі він зустріне з лідером Партії регіонів Віктором Януковичем і доведе, хто кращий. «А що стосується третього кандидата, ким є прем'єр, думаю, не треба нервувати. Держава дала чинному прем'єру

можливість двічі керувати державою. На ній лежить велика відповідальність, в першу чергу, щодо виконання того, що обіцялося українському народові, – нагадав депутат. – Треба визнати, що є нездатність до керування країною», – наголосив Яценюк, і зазначив, що у чинного уряду досі є шанс щось зробити. «Коаліція сьогодні, зі слів прем'єра, існує, голосує закони. Тому метою створення великої коаліції між Партією Регіонів і БЮТ була не боротьба з кризою, адже сьогодні у чинного уряду є 226 голосів, метою було тільки одне – захопити владу в державі і законсервуватися», – сказав він. Яценюк наголосив, що президентська кампанія буде дуже жорсткою, і додав: «Я буду боротися з Віктором Януковичем, і я переможу і Віктора Януковича, і Юлію Тимошенко і обов'язково – Ющенка. Мені прикро, коли сьогодні прем'єр називає мільйони українців, які підтримують іншого кандидата – Яценюка, технічними людьми. В мене ніколи язык не повернеться назвати наш народ технічним». В ефірі програми «Свобода слова» Тимошенко назвала Віктора Ющенка технічним кандидатом Яценюка, а самого екс-спікера – технічним кандидатом Віктора Януковича.

укровини

Біогаз на Буковині

На 10 держспиртзаводах України у 2009–2010 роках планується будівництво установок із виробництва біогазу з відходів виробництва, що дозволить зменшити споживання природного газу цими підприємствами на 32%. Така установка вже побудована на Лужанському держспиртзаводі у Чернівецькій області. Про це повідомив заступник міністра агрополітики Олександр Шевченко на III українсько-німецькому форумі з біоенергетики. МінАП планує вже цього року переобладнати 6 держспиртзаводів під виробництво біоетанолу. На реалізацію цих проектів буде залучено 160 млн грн приватних інвестицій. На сьогодні під виробництво біоетанолу вже оснащено 4 державні спиртзаводи – Гайсинський, Барський (Вінницька область), Лохвицький (Полтавська область) і Лужанський (Чернівецька область). Загалом вже зараз в Україні нараховується майже 50 підприємств, які можуть виробляти до 25 тисяч тонн дизельного біопалива в рік.

Будівництво заводу з виробництва біопалива потужністю 300 тисяч тонн у рік планують у Донецькій області. Такий же за потужністю завод з виробництва біоетанолу вже цього року запрацює у Черкаській області. За рахунок чеських інвестицій триває реконструкція під виробництво біодизеля цукрового заводу у Кам'янці-Подільському. Це підприємство зможе виробляти 75 тисяч тонн біодизеля в рік.

Xaxid.net

Вітчизняні автобуси для Євро-2012

Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко виступає за закупівлю автобусів виключно українського виробництва для обслуговування Чемпіонату Європи з футболу в 2012 році. Про це вона сказала в ході виставки-презентації вітчизняних автобусів у внутрішньому дворі будинку Кабінету Міністрів. «Наші компанії здатні забезпечити Євро-2012 автобусами», – заявила сказала Тимошенко. На виставці-презентації свою продукцію представили корпорації «Еталон» і «Богдан», компанії Львівські автобусні заводи, АвтоАЗ і Автотехнологія.

Київська мерія оцінює підготовку транспортної інфраструктури до Чемпіонату Європи з футболу в 2012 році у 37,8 млрд гривень.

З іншого боку, Львів абсолютно не готовий до прийому великої кількості іноземних туристів до чемпіонату. Аеропорт, вокзал, міський транспорт, дороги – все потребує оновлення, – вважає директор правозахисної організації «Права людини без кордонів» Віллі Фотре. УЄФА оголосила назви чотирьох польських міст і тільки одного українського, в яких проведуться Чемпіонат Європи з футболу 2012 року. Прийняття остаточного рішення щодо решти українських міст відклали до 30 листопада. Перед засіданням виконкому УЄФА були сумніви щодо того, чи зможуть Львів і Дніпропетровськ провести Євро-2012 на належному рівні. За три роки до події міжнародного значення львівський аеропорт – все ще пережиток радянської епохи, стіни будівлі якого прикрашені портретами пролетарів. В аеропорту діє ручна (!) система доставки багажу і стоять застарілі стійки паспортного контролю, які не дозволяють впоратися з тисячами іноземних футбольних фанів. Вокзал в радянському стилі і прилегла територія також не годяться для прийому тисяч іноземних шанувальників футболу. Ба більше, дороги і громадський транспорт Львова – все ще у жахливому стані, і ознак динамічної будівельної діяльності не спостерігається. Місто, чий історичний центр у 1998 році був занесений до «Списку світової культурної спадщини ЮНЕСКО», не має видимих вказівних знаків про розміщення інформаційних пунктів, і навіть складно знайти карту міста, хіба що в окремих ресторанах і міжнародних готелях. Немає жодної інформації про те, як користуватися громадським транспортом – маршрутками, на музеях чи історичних пам'ятках майже немає пояснювальної інформації іншими мовами.

korespondent.net

Односельців – у трудове рабство

Правоохоронці Житомирщини викрили 39-річного жителя області, який продавав односельчан у трудове рабство до Чехії. «Зловмисник отримував за продаж бригади з чотирьох людей для роботи на підприємстві близько 2 тисяч євро», – зазначив начальник відділу боротьби з торгівлею людьми УМВС Михайло Сорока. Жертвами зловмисника стали чоловіки-заробітчани. Потерпілі, приїхавши до місця призначення, зустріли ще чотирьох своїх односельчан, які приїхали раніше. Підприємство було розташоване на віддаленому хуторі, за 15 км до найближчого населеного пункту, огорожене по периметру, під цілодобовою охороною. Окремо розташовані будиночки для працівників, загалом їх там близько 20 осіб – всі вихідці з України, термін дії туристичних віз яких давно закінчився, а отже, фактично уже нелегальних мігрантів. М.Сорока розповів, що найбільшу загрозу для заробітчан становило небезпечне обладнання, на якому доводилось їм працювати. Подібні підприємства вимагають посиленої техніки безпеки, однак тут не було умов охорони праці. Травмованих заробітчан лікував чітко визначений лікар удома, і за рахунок працівника. «42-річний Віталій у результаті нещасного випадку втратив два пальці правої руки, однак охоронці після надання йому першої медичної допомоги відвезли до міста, і залишили неподалік метро – без грошей та документів», – розповів М.Сорока. – Такі заробітки тривали близько 8 місяців, допоки заробітчани не влаштували бунт, після якого їх відпустили без жодних матеріальних виплат. На той час кожен із них за встановленою системою оплати та накладення штрафів уже нібито сам заборгував підприємству». Складність розкриття подібних злочинів полягає, з одного боку, в їхній прихованості, а з іншого – у низькій правовій обізнаності наших співгромадян. «Жоден з потерпілих, допоки не перетнув кордон, не знав про сувору відповідальність за порушення терміну туристичної візи, а це стало головним важелем роботодавців для шантажу працівників. Жоден із заробітчан після складного повернення додому не звернувся до міліції для припинення діяльності односельчанина, який продовжував вербувати людей у трудове рабство», – зауважив М. Сорока. Щодо житомирця порушено кримінальну справу, йому загрожує від 5 до 12 років ув'язнення. Розслідуванням встановлено 8 фактів продажу людей у трудову експлуатацію.

уніан

Колочавський музей вузькоколійки

В селі Колочава Міжгірського району на Закарпатті відкрито музей «Колочавська вузькоколійка». Розташований він на території музейного комплексу-сканзену «Старе село» у вигляді потяга, що складається із діючого паровоза та 10 вагонів. У вагонах чеського та радянського періодів представлені унікальні експонати, які розповідають про історію розвитку вузькоколійки не тільки Колочава, а й усього Закарпаття. Тут можна побачити пасажирські вагони, якими лісорубів доправляли на роботу в гори, ватажні вагони для перевезення худоби та лісу, різноманітні інструменти та прилади, якими користувалися працівники залізниці та пасажирів. Відвідувачі можуть відчувати себе кочегаром, дати паровозний гудок та покататися на дрезині. Заснована наприкінці 19 століття, вузькоколійна залізниця на Закарпатті на сьогодні майже припинила своє існування, за винятком відрізка Іршава–Хмельник, де ще двічі на день їздить «Анція Кушницька» з двома пасажирськими і одним вантажним вагонами. Більшість вагонів закритих залізниць були порізані та здані на металобрухт. Тому «Колочавська вузькоколійка» стала єдиним на Закарпатті музеєм, де зберігаються історичні реліквії вузькоколійок Боржавської, Тересвянської, Тереблянської долин, вузькоколійок верхів'я Тиси, річок Латориці і Ріки. Ідея створення музею належить уродженцю Колочава, народному депутату України Станіславу Аржевітіну, який за власні кошти і за допомогою веретанів залізниці віднайшов і реставрував зникаючі експонати.

Вагони для музею були доставлені із села Лопухів Тячівського району, де 1998 року паводок зруйнував вузькоколійку і вагони пролежали у воді до 2008 року. Знадобилося чимало зусиль, щоб їх доставити на місце та відреставрувати. Але найбільше клопоту завдав паровоз німецького виробництва 1951 року. Як розповів ветеран залізниці, машиніст Іван Тимканич, 25-тонну машину довелося краном доправляти з села Хмельник, що на Берегівщині. Реставрацію паровоза проводили спочатку в Виноградіві, а потім – на місці. Загалом на відновлювальні роботи пішло 1 рік і 2 місяці. Зате тепер сухою парою паровоза можна обігрівати пів-села. До кінця літа планується прокласти ще 800 метрів залізниці і запустити потяг. Після урочистого відкриття музею гості мали нагоду поспостерігати за зйомками фільму «Колочавські повстанці», який вже третій день знімала одеська кіностудія імені Олександра Довженка – епізод захоплення потягу.

Оксана Чужа, «Закарпаття online»

Газу споживають менше: монополія здешевлює

Україна вдвічі скоротила споживання газу порівняно з 2008 роком. Про це заявив заступник голови правління «Газпрому» Олександр Ананенков. «Зниження споживання Україною порівняно з 2008 роком за добу скоротилося приблизно вдвічі», – сказав Ананенков. При цьому видобуток газу Газпромом дійшов до рекордного мінімуму: він склав 895,8 млн кубометрів на добу, що на 38 відсотків менше, ніж відповідний показник за червень минулого року та на 9 відсотків нижче ніж в середньому за травень цього року. Однак Газпром має намір в 2009 році видобути 450-510 млрд кубометрів газу. Також через кризу Газпром переглянув великі інвестпроекти. Введення в експлуатацію Бованенківського родовища відкладено на рік, вкладення у проект скорочені на 15 відсотків, загалом капітальні витрати монополії зменшаться більш ніж на 20 відсотків. Раніше керівництво монополії запевняло, що криза не знизить капітальних витрат. Чистий збиток ВАТ Газпром у четвертому кварталі 2008 року склав 259,87 млрд рублів, у той час як у третьому кварталі монополіст отримав чистий прибуток. У другому кварталі 2009 року Газпром був змушений знизити ціну блакитного палива для європейських споживачів на 32 відсотки – до 280 доларів за тисячу кубометрів. Причому від України вимагав платити більше – аж до 420 дол., однак за угодою, укладеною після новорічної «газової кризи», ціна на перший квартал 2009 року була визначена на рівні 360 доларів за тисячу кубометрів, другий квартал – 270 дол., третій квартал – 219 дол. і четвертий квартал – 162 дол.

Уніан

Аїч Кієв?

Текст:
Максим ПЛЕШКО

Молдовська війна за українців — Україна знову в стороні

Молдовська опозиція чекає від України, щоб вона збільшила свою інформаційну присутність у регіоні. Адже українці-громадяни РМ переймають ідентичність російську – стаючи антимолдовським фактором. Таку думку висловлювали учасники київського круглого столу «Молдова: політична ситуація і співпраця з Україною».

Українці – найбільша громада в Молдові. «Але Київ дуже мало робить у плані збереження їхньої культури», – заявив член політради Ліберальної партії Іон Апостол. А Росія не сидить, склавши руки. «Наші ефіри наповнені російськими передачами, функціонують їхні аналітичні центри, журнали-часописи», – констатував інший ліберал Михайло Года. Ситуація в Молдові дуже подібна до української: частина хоче змін, демократії і європейських стандартів, частина – досі сумує за Радянським Союзом (Росією). Однак тут є відмінність: етнічна прірва між слов'янським населенням і молдаванами з румунською ідентичністю.

Дві (!) школи на півмільйона...

Українців у Молдові більше 600 тисяч! Третина проживає в неспокійному Придністров'ї, а на решту припадає... 2 українські школи! Наприклад, в Одеській області діє 28 шкіл із викладанням молдавською мовою. Українці в Придністров'ї мешкають компактно, часто у містах. Близько 100 тисяч українців проживають у місті Бельці та північних районах, наприклад Окницькому. Решта – розпорошені у сільській місцевості. «У двох

університетах – Бельцьському й Кишинівському – є відділення української мови й літератури. Пані з Бельцького університету розповідає, що молдавські українці іменують себе українцями, у школі вчать російською, сприймають медіа – румунською або молдавською, вдома спілкуються українською», – каже співробітник Центру українознавства філософського факультету КНУ імені Шевченка Людмила Божук.

На півночі Молдови в липні-серпні 2005 року було проведено соціологічне дослідження. 90 відсотків респондентів вважають, що українська культура або ледь жевріє, або вже за півкроку до вмирання. 65 відсотків опитаних не почувуються захищеними. З них 31 відсоток вбачає в державній політиці Молдови пряму загрозу своїй етнокультурній ідентифікації.

З 90-тих років в Києві ухвалювали три програми співпраці із закордонними українцями. У 2000–2005 роках їхні освітні потреби мало задовольняти Міністерство освіти. З 2006 року кошти на фінансування освітніх програм були передані до МЗС. Людмила Божук – науковець, який уже не один рік досліджує ці проблеми, констатує, що за останні роки робота української держави в цьому напрямі практично не ведеться. Управління з питань закордонного українства в структурі МЗС де-факто не діє. Однак, українська діаспора в РМ бачить саме в

Україні «гаранта своїх етнокультурних і соціальних прав»: 77 відсотків респондентів у Молдові розраховують на допомогу з Києва.

Російський вплив

Українці в Молдові – цінне електоральне поле. Робота опозиції із невдоволеними українцями може призвести до втрати правлячою Комуністичною партією цієї групи підтримки. Та перемога опозиційних сил означала б посилення інтеграції з Румунією. Сьогодні в Молдові панує режим із пострадянським світоглядом, оздоблений національними атрибутами. «Не можна сказати, що українці у Молдові – це російський фактор. Громадські організації українців зорієнтовані на Україну. Проблема – з підростаючим поколінням. Для нього – це питання вибору, – зауважує українознавець Людмила Божук. – Ким вони захочуть бути завтра – залежить від того, у якому мовно-інформаційному середовищі вони живуть сьогодні».

Молдовська опозиція дивиться на Україну, як на велетенську потужну державу, яка «обіймає» її кордони із трьох сторін. Як на взірць демократичних перетворень. Україна ж, маючи заморожений конфлікт під самим «дихом», усвідомлюючи, що переважна більшість населення Придністров'я – українці, навіть не намагається впливати на ситуацію в регіоні. Майбутнє українців Молдови – в безконфліктній європейській демократичній Молдові, із задоволенням їхніх культурних потреб. Українці Молдови мають змінити свій статус із об'єкта на суб'єкт політичного процесу, але зробити це без участі рідної держави вони не зможуть.

На фото:
Науковець Людмила Божук тривалий час досліджує проблеми української діаспори.

На півночі та півдні Молдови та в Придністров'ї живуть етнічні українці. Як часто про це згадують у Києві?

Протести щодо суду над Дем'янюком

В Німеччині, як і у Росії, також розгортається антиукраїнська кампанія?

Представники українських організацій Чикаго пікетували німецьке консульство. Громада обурена арештом Івана Дем'янюка. Учасники протесту тримали плакати з написами: «А судді хто?», «Ізраїль виправдав Дем'янюка!», «Не дамо паплюжити честь України!», «Україна втратила 14 млн. синів і дочок у ПСВ», «Німеччина – філіал Газпрому Путіна» та інші.

Тисячі організаторів і виконавців злочинів проти людства, таких як Курт Бехер, Бест Вернер, Гьотх Амон Леопольд та інші не понесли покарання або понесли суто символічне. Нині Німеччина скромно мовчить про те, що після 1945 року велика кількість генералів і офіцерів «Чорного корпусу СС» – уникли покарання чи отримали незначні терміни ув'язнення. Офіційними інституціями Держави Ізраїль не розпочато жодної справи проти співробітників радянських КГБ-МГБ-НКВД-ОГПУ, які винищили не менше євреїв, ніж їхні друзі-єсесівці. В часи нацистського режиму було багато євреїв, які примусово виконували роботи в таборах смерті, і є спогади, що деякі з них доносили німцям. Немає й одного випадку, щоб Ізраїльська Феміда висунула їм обвинувачення та розправилася над єврейськими капами.

19 травня 2009 року син Івана Дем'янюка – Джон Дем'янук Молодший, сказав: «Український військовополонений пережив страхи нацистської окупації. У обвинуваченні немає жодних фактичних доказів. Невже він завинив більше, ніж будь-який єврейський ув'язнений, який відсортовував одяг замордованих євреїв, обрізав їхнє волосся та виривав золоті зуби з мертвих, для того, щоб вижити?» Сергій Грабовський додає: «Нинішні керівники Центру Візенталля взяли божественну місію на себе, знайшовши порозуміння з німечкою прокуратурою та ЗМІ, які в ці дні пишуть... про тисячі українців, що були лютішими за німців охоронцями нацистських таборів смерті». Нині «раптово» виявляють справи «тисяч українців», які одночасно були й чи не правою рукою самого фюрера!

Німеччина навіть не згадує про злочини

СРСР під час війни, наприклад, про масштабне знищення цивільного населення Східної Пруссії радянськими військами Черняховського. Було замордовано сотні тисяч беззахисних німецьких жінок, дітей та немічних старих! Натомість, намагаючись відбілити свої гріхи перед Ізраїлем та світом, вирішила перекласти свої злочини на плечі українців – націю, котра найбільше постраждала в результаті війни. Котра лише декілька років перед війною втратила 10 мільйонів синів і дочок у Голодоморі, ще 14 мільйонів – під час війни, розпочатої Німеччиною, та ще 6 мільйонів українських життів – в час радянських репресій під час Другої Світової Війни.

Всі «провали пам'яті» про правдивих злочинців у Німеччині відбуваються на фоні тісної газової дружби з великодержавною Росією. Своїми діями німецька влада намагається дискредитувати Україну на світовій арені, залякати своїми діями всіх, хто боровся з радянським і німецьким режимами, нагадати, що в «єнкаведистських комісарів» довгі руки, і що їхня війна не припинилась, що історію та «справи» ще досі можна писати й фабрикувати згідно з політичними замовленнями «сільних міра сего».

Тому представники української громади Чикаго закликали світове українство підтримати акції спротиву німецько-кагебістській сваволі! Адже Феміда Ізраїля у 1993 році визнала невинним Івана Дем'янюка. Зацікавлені організації та владні структури Ізраїля мають шукати «нацистських катів» не серед українців, а поміж колишніх працівників радянських КГБ-МГБ-НКВД-ОГПУ, примусивши їх відповісти за злочини проти людства.

Українці йдуть пікетувати німецьке консульство.

В розгортанні антиукраїнської кампанії в Німеччині активну участь беруть бульварні мас-медіа. Першою про інцидент з українським міністром внутрішніх справ Юрієм Луценком інформувала газета «Білд», і щодня ним «смакувала». Правда, 10 червня вилучила зі свого сайту матеріали про цей «інцидент» та опублікувала спростування його сина про виявлення в його крові алкоголю в 3 проміле. Але, як кажуть, «ви це не нам, ви це ІМ доведіть!» Адже читачам по всій Європі запам'ятається саме «агресивний міністр», а не якесь спростування. Варто згадати не тільки торішнє знущання німецької поліції та митників над українськими заробітчанами, котрі їхали з Іспанії, а й навіть над відомим боксером Володимиром Кличком!

12 травня в «Рейнській газеті» вийшла публікація про замасковану та озброєну 16-річну «українку» Таню Отто, яка поранила однокласницю і мала на меті підпалити школу. Інформація миттєво розлетілась по 55-тисячному місту. Школу оточили більш як тисяча поліцейських з вівчарками і гелікоптерами. Фотографії дівчини з'явилися миттєво в усіх газетах. Коли в березні в місті Вінніпед в школі відбулась справжня кривава трагедія із 16 жертвами, то жодна газета не надрукувала повного імені німецького хлопця, який влаштував бійню, а лише «17 річний Тім К.» Німецькі журналісти добре знають про можливі наслідки розповсюдження такої інформації. Але в Інтернеті запросто можна знайти фото Тані. Чому німецьке прізвище Отто зразу ідентифікується як українське? І чому німців-переселенців з Росії та Казахстану називають аусзідлерами, тобто німцями, а Таню Отто назвали зразу українкою? Хто і чому в усьому поганому шукає український слід? І кому потрібно, щоб саме у таких подіях були винні українці або українки, а не росіяни, турки чи євреї?...

Ірина Ястреб

Провальний проект?

«Зелену карту» за півроку отримав поки що лише один іноземець — слюсар з України

«Зелена карта», на яку так надіялися іноземні працівники та чеські роботодавці, і якої так боялося місцеве населення, виявляється неуспішним проектом. Іноземці проявляють до неї мінімум уваги. І не лише через економічну кризу, але і погано підготовлений закон.

ДОВІДКА

«Зелена карта» – особливий документ для іноземців з вибраних 12-ти країн, який об'єднує дозвіл на працевлаштування та проживання у Чеській Республіці. Відповідні закони вступили у силу 1 січня цього року. Вакансії на роботу у режимі ЗК та подробиці можна знайти у базі даних Міністерства праці та соціальних справ ЧР за адресою

http://portal.mpsv.cz/sz/zahr_zam/zelka різними мовами. В базі даних є біля 500 вакансій від 160 працедавців, найбільше в Брні, Пльзні і Празі. Для порівняння: станом на червень цього року 367 роботодавців готові працевлаштувати іноземців у ЧР, і пропонують майже 1500 вакансій (лише офіційні дані).

Попит на іноземних зварювальників у Чехії є, але бюрократія заважає їм прийти та влаштуватися на роботу

Чеські МЗС та МПСВ визнають, що іноземці дотепер зацікавлені працювати в ЧР. Станом на травень цього року заявку на отримання звичайної «робочої візи» подало майже 8 тисяч іноземців, а на «зелену карту» – лише 58. 6 заяв було задоволено, «зелену карту» видано одному працівнику – спеціалістові з металообробки з України, – заявив речник МПСВ Іржі Сеземски.

Причина незацікавленості проста

Хоча процес працевлаштування іноземців у особливому режимі (так офіційно називається «зелена картка») дає певні переваги, скажімо швидше оформлення документів, менша їхня кількість тощо, має і певні ризики. Власник ЗК закріплений за одним роботодавцем, якого іноземець повинен знайти до приїзду в ЧР. Без дозволу роботодавця протягом першого року роботи іноземець не має права переходити на іншу роботу, і негайно після звільнення повинен їхати додому. Навіть якщо справжні трудові стосунки не будуть укладені чи роботодавець не дотримуватиметься заявлених умов.

Роботодавцям також не надто вигідно і ризиковано братися за оформлення документів на іноземця, якого мало знає або ніколи не бачив. «Крім того, компанії часто не знають, як подбати про іноземних робітників. Необхідно допомагати їм з орієнтацією в новій країні, відкривати рахунки, житло», – каже Лібор Новотни, начальник відділу кадрів фірми «Зетка-Авто». Закон не дозволяє кадровим агентствам працевлаштовувати іноземців в режимі ЗК. Роботодавці зацікавлені в іноземцях переважно на короткий час або

періодично, оплачувати за їхню працю «фактурою», тому привабливішою для них є робоча сила, яка має дозвіл на роботу і «робочу візу». Закон також наказує суворіше контролювати агентства, однак ще жодна ліцензія на опосередкування працевлаштування іноземців відібрана не була.

З якими документами, правами і обов'язками, легально чи нелегально – іноземцям переважно все одно, як вони живуть і працюють у ЧР. Держава все одно при поверненні додому не повертає їм сплачені податки та страхові відрахування, як це прийнято у інших розвинених країнах. Але не виглядають достовірними загальноприйняті нелегальної міграції в ЧР. Сотні тисяч, як казав колишній міністр праці Петр Нечас, суперечать даним поліції, яка затримує щороку максимально 10 тисяч нелегалів.

Справжня мета «зелених карт»?

«З одного боку, задовольнити заклики монтажних фірм та промислових лобі, які є зацікавлені у дешевій (іноземній) робочій силі, з іншого – прийняти закон у такій формі, щоб він не працював на практиці, щоб не наразитися на критику власних виборців», – вважає неназваний експерт з міграції.

Європейська комісія пропонує прийняти закон, який би стимулював іноземця «настукати» на свого нелегального роботодавця, а в якості компенсації за це – надати йому можливість легально працевлаштуватися і проживати. «Попит на іноземних робітників зараз мінімальний, але є великий попит на медсестер, зварювальників та інших фахівців. Але їх дуже складно працевлаштувати в ЧР через адмініс-

тративні бар'єри», – каже Ярослава Резлєрова із агентства Manpower.

Чиновники, однак, задоволені непрацюючими «зеленими картами» – вказують на економічну кризу, на початкову фазу проекту, що не всі інформовані тощо. Зміни до закону поки що не плануються.

Чехія

Українцям все жорсткіші правила в'їзду до ЄС не до вподоби, на їхніх почуттях вже спекулюють політики різного спектру.

Запис у консульство ЧР – через Інтернет

З 15 червня цього року записатися на прийом у чеське консульство для подання заяви на довгострокову візу можна тільки через Інтернет. Спеціальна аплікація створена безпосередньо МЗС Чехії, працює за адресою www.visapoint.eu і заміняє усі попередні системи «запису в чергу». Як запевняє міністр закордонних справ ЧР Ян Когоут, система має забезпечити «прозорість процедури видачі віз, знизити рівень корупції, уникати посередників та штовханини у живій черзі». Навесні цього року нова система проходила напружене випробовування перед консульством Чехії у Ханой (В'єтнам), від 1 червня працює в Китаї, Монголії, Таїланді, Казахстані та Узбекистані. Працює вона вже в диппредставництвах ЧР у Києві, Донецьку та Львові (однак з 1 квітня консульство там знову перебуває на ремонті), а також Тбілісі та Мінську. Згодом система запрацює в усіх інших країнах, громадяни яких проявляють підвищену зацікавленість у тривалішому перебуванні в Чехії. Через забезпечену Інтернет-аплікацією заявник напише свої особисті дані, запропонує термін інтерв'ю в консульстві, а консульство йому зворотнім листом на вказану електронну поштову скриньку вишле відповідь. Записатися на прийом можна буде за місяць наперед. Чеську національну довгострокову візу тривалістю понад 90 днів повинні отримати іноземці, які хочуть у цій країні працювати, займатися підприємництвом, навчатися,

Польське консульство у Львові вже запроваджувало Інтернет-запис, однак «рішали» заблокували цю «електронну чергу»

проживати із членами сім'ї тощо. Для подання на короткострокову шенгенську візу система Visapoint наразі діяти не буде. Раніше чеську дипломатію сильно критикували за спосіб подання заявок, наприклад, у В'єтнамі. Нібито більше шансів потрапити до заповітного віконечка мали ті, хто давав високі хабарі (до 10 тисяч доларів США) посередникам. Зловживання були і в черзі перед консульствами в Україні, коли доморошені «помічники» вимагали від

потенційних заробітчан від кількох сотень гривень до тисячі євро за подання на візу. Платний телефонний запис на прийом до консульства ЧР у Львові, влаштований комерційною структурою, близькою до чеського посла в Україні Ярослава Башти, також викликав незадоволення заявників. У квітні Чеська Республіка припинила видачу робочих та підприємницьких віз, а також віз з метою участі у юридичній особі, у Молдові, Монголії, Таїланді, Україні і В'єтнамі. Причиною цього чеські урядовці називали як економічну кризу, так і запровадження нової системи. Однак введення в дію Visapoint не означає, що в Празі очікують робітників і комерсантів з-поза меж ЄС: обмежувальні заходи Чехія вживатиме до тих пір, доки триватиме криза і ріст безробіття в країні. Ретельніше перевіряються і заяви на інші типи віз – з метою об'єднання сім'ї та навчання, кількість яких різко зростає: дипломати та поліцейські підозрюють, що заявники зловживатимуть ними. Правда, міністр Когоут обмовився, що за домовленістю із Міністерством промисловості та торгівлі Чехії винятки іноземним бізнесменам такі надаватимуться. Певні шанси також мають і робітники, які звернуться по «зелену карту».

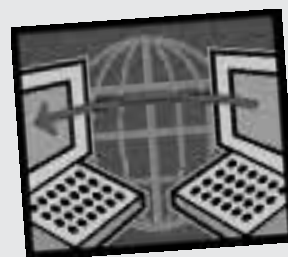
ОЛ

не хоче хворих заробітчан

З 1 червня для отримання довготермінової візи над 90 днів до Чехії громадяни України змушені подавати медичну довідку про відсутність важких інфекційних захворювань. Черговий обмежувальний захід прийнятий МЗС ЧР також для громадян В'єтнаму, Молдови, Кенії, Конго, Монголії, Нігерії, Пакистану, Туркменістану, Таджикистану та Узбекистану. Медичну довідку від громадян України чеські консульства вимагатимуть відповідно до постанови головного гігієнічного лікаря Міністерства охорони здоров'я Чехії. У довідці має бути чітко вказано, що заявник не страждає на серйозні інфекційні захворювання. Йдеться про ВІЛ-інфекцію, сифіліс та туберкульоз. Довідка має бути перекладена на чеську мову та офіційно засвідчена, її дійсність триває 6 місяців. Причому «її потрібно буде брати у спецклініках, які визначить чеська сторона. Судових перекладачів у Києві декілька», - сказав прес-секретар чеського посольства в Україні Петр Вагнер. Українські медики розповіли, що вся про-

цедура перевірки на вказані хвороби для медичної довідки форми 086у поки безкоштовна. Але через збільшення попиту на них може бути введена плата: згідно з постановою Кабміну про розширення платних послуг. На думку виїжджаючих, ця процедура породить тільки нову хвилю хабарництва серед лікарів. Міністр закордонних справ ЧР Ян Когоут пояснив, що Чехія виходила з даних Всесвітньої організації охорони здоров'я про кількість інфекційних хворих в окремих країнах: «Наголошую, що цей захід стосується тільки потенційних емігрантів, і жодним чином – туристів». Він також попередив, що підrobка довідки може нести покарання – від ненадання візи до штрафу і депортації з території ЧР. У МОЗ Чехії також нагадали, що подібна довідка вимагалась до 1 січня цього року ще при поданні заяви на дозвіл іноземцю на роботу у чеському Центрі Зайнятості. Нині вона вимагається пізніше – вже у консульстві, і це нібито навіть полегшує заявникам збір документів.

ОЛ

ЖИГИ

Марія Матіос. Москалиця.

Навколо цієї книжки напередодні Форуму видавці у Львові розгорівся найгучніший за останніх кілька років літературний скандал. Лауреат Національної премії України, письменниця Марія Матіос після вручення їй грамоти «секс-символа» зазначила, що тепер вона точно найскандальніша письменниця України. Романом цікавилася навіть прокуратура. Москалиця – це байстрюк, дитина, народжена від солдата-гвалтівника царської армії. Але треба пояснювати те, що кожен

Немає межі жіночій винахідливості в час смертельної небезпеки. Немає страху, який позбавив би жінку волі чинити опір. Немає людини, здатної розгадати жінку, що тримає свою таємницю впродовж життя, як тримає власну честь... Кожна жінка могла би створити свою галерею подібних істин. Проте Марія Матіос у повісті відстоює саме таку філософію. Видавництво «Піраміда», тверда обкладинка. Ціна 44.98 грн.

Всеволод Нестайко. Тореадори з Васюківки.

Тореадори з Васюківки перекладено багатьма мовами світу і внесено до Особливого Почесного списку Андерсена як один із найвидатніших творів світової літератури для дітей.

До вашої уваги – нова авторська редакція роману з новими надзвичайно веселими епізодами. Важко знайти в нашій літературі щось настільки веселе, талановите й дотепне, як ця неперевершена книга Всеволода Нестайка, якого часто називають Гоголем сучасної дитячої літератури. Це – перше видання нової авторської редакції роману, позбавленого деяких неминучих ідеологічних нашарувань минулої доби, деталей, незрозумілих сучасному, а тим паче майбутньому читачеві. У книзі чимало нових надзвичайно веселих епізодів. Видавництво: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА. Ціна 31.17 грн.

Джоан Ролінг. Казки барда Бідла.

Унікальна й магічна книжка з ілюстраціями самої Дж. К. Ролінг. Це п'ять абсолютно несхожих казкових історій, читання яких викликає та захоплення, то сміх, а то й тривожне відчуття смертельної загрози. І магам, і чарівникам буде великим цікаво ознайомитися з коментарями Албуша Дамблдора, у яких він ділиться невідомою досі інформацією про життя Гогвортсу. Кошти з продажу кожного примірника цієї книжки буде пожертвовано «Дитячій групі високого рівня». Видавництво: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА. Ціна 26.97 грн.

Люко Дашвар. Молоко з кров'ю.

Краща українська книжка 2008 року за версією Бі-Бі-Сі. Сучасна художня література. Яке то щастя – зустріти свою половинку і покохати! Коли душа сягає неба, коли розумієш: ось твоя доля... Перші красуні на селі Марусі-румунці до пари став Льюшка – розумний, красивий, успішний, – то й жити б їм, як королям. І яке їй діло до сусіда, хирлявого рудого Стюпки-німця в поламаних окулярах? От тільки чомусь щоночі йде він до бузкового куща біля Марусиної хати, і щоночі вона відчиняє вікно... Видавництво: «Книжковий Клуб сімейного дозвілля».

Елен Блан. Родом із КГБ. Система Путіна.

Книга французької авторки, відомого славіста і політолога Елен Блан – це пристрасна й емоційна пересторога для всієї європейської спільноти. Дослідниця, розкриваючи глибинні причини потрясінь у Росії останніх десятиліть ХХ ст.,

стверджує, що вони були свідомо сплановані російськими спецслужбами. Офіційна політика цієї держави не має нічого спільного з її справжньою метою. На основі ґрунтовного аналізу, спираючись на численні документи й незаперечні факти, авторка доводить, що російський мафіозний неототалітаризм, оцілюваний КГБ, особливо зміцнівши за правління В. Путіна, сьогодні становить реальну загрозу для країн Європи – адже нинішня Росія не зреклась колишньої совєтської мрії про світове панування чи принаймні панування над Європою. Видання розраховане на широке коло читачів. Видання здійснено в рамках видавничих проєктів ЕСЕМ Медіа Україна. Обкладинка: м'яка. Видавництво «Темпора». Ціна: 43.21 грн.

Мілан Сиручек. Бандерівці – герої чи бандити?

(Milan Syruček.
Banderovci – hrdinové nebo bandité?)

Відомий чеський журналіст і економічний експерт Мілан Сиручек (нар. 1932) зробив спробу змінити стереотип, який панує серед чехів щодо історії, ідеології та діяльності ОУН-УПА. Адже цей стереотип було створено ще під впливом комуністичної пропаганди і цілком суміщався із новим загальним негативним стереотипом чехів щодо українців, створеним після 1989 року. Це вже друге видання в Чехії (першим була книга Яна Минаржіка «Доля бандерівців і трагедія греко-католицької церкви», 2005), яка пробує об'єктивно глянути на бандерівців. Автор надав багато уваги великій кількості архівних документів, і не тільки в Україні, але й в Чеській Республіці, зустрівся з учасниками українського визвольного руху, які зараз живуть в Україні. Викладені конкретні факти, в тому числі і вперше опубліковані, про героїчні і трагічні сторінки ОУН-УПА в боротьбі за незалежність України, вони представлені в загальному історичному контексті. Адже навіть і сьогодні провідні чеські видавництва друкують книги про «подвиги» чеської служби державної безпеки СТБ та армії проти «українських бандитів». Але звідки взяти бандерівці, чому в Україні гаряче дискутується ця сторінка

власної історії, – в Чехії практично ніхто не знає. Після виходу книжки посол України в ЧР Іван Кулеба передав авторові нещодавно оприлюднені Службою безпеки України матеріали, які спростовують твердження про співпрацю УПА та гітлерівської Німеччини. Видавництво «Епоха», ціна 89 кч.

Юрій Винничук. Ги-ги-и...

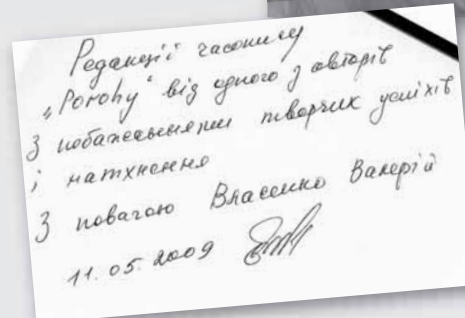
(Jurij Vynnyčuk. Chachacha.)

Львівський автор Юрій Винничук у 70-80-х роках написав чимало оповідань, які, невіддільні, переховувалися від КГБ у друзів. Він належав до заборонених авторів, і обшуки у нього вдома були звичайною справою. Однак, незважаючи на все, тексти таємна міліція вилучила під час нищпорень серед його знайомих. КДБ вдалося визначити автора (можливо, за допомогою літературного аналізу!), за антирадянську діяльність його збиралися судити, однак завадила перебудова. Як пише автор, він вважав ці тексти втраченими назавжди. Але до видавництва «Піраміда», яке ексклюзивно видає твори Винничука, прийшов колишній працівник КГБ з тим, що продасть видавцю дуже цікавий «улов», і запропонував вилучені у Винничука тексти. Видавець придбав деякі з них, автор доповнив їх іншими, написаними на початку 90-х років. Тексти дуже різноманітні: знайдемо майже сюрреалістичні образи, ідеї і мрії, іронічну розповідь про класика української радянської літератури Корнійчука, спогади про дитинство, і послання на історичні постаті, пародію на радянську дійсність, холоднокровну метафоричну новелу про Сталіна та його революційну сім'ю, або сатиричну прозу на галицький націоналізм чи перші вільні вибори в Україні. Твори Винничука відомі своїм чорним гумором, часто близьким чеському «швейковству», до образу якого зголошується з гордістю. Переклад на чеську – Ріта Кіндлерова. Видавництво: книга «Злін». Ціна: 251 кч.

О. Ткаченко та кол. «Я ще вернусь...» Олександр Олесь та Білопільщина.

Науково-популярне видання «Я ще вернусь...» Олександр Олесь і Білопільщина приурочене до 130-ї річниці від дня народження відомого поета, життєвий і творчий шлях якого тісно пов'язаний із Сумщиною. Книга знайомить із малою батьківщиною

поета, дитячими роками, які пройшли в місті Білопіль та селі Верхосулка. Представлені архівні матеріали відображають сумський та харківський періоди біографії О. Олесь, перебування у Санкт-Петербурзі, Криму та еміграції. Друкуються невідомі до цього листи до рідних та близьких, літературів, науковців та громадських діячів того часу. Деякі фотографії поета, зокрема з 1912, 1915 та інших

років, публікуються взагалі вперше. Подана бібліографія праць як Олександра Олеся, так і публікацій про нього. Видання зацікавить науковців, викладачів літератури, бібліотекарів, краєзнавців, широкий загал читачів. Це унікальне видання редакції часопису «Пороги» та УІЧР подарував один із членів авторського колективу книги – доцент, кандидат історичних наук, завідувач кафедри історії Сумського державного університету Валерій Власенко, який навесні цього року, під час ділового візиту до Праги, завітав і до офісу УІЧР на вул. Воцеловій. Видавництво СумДУ, 2008.

ДИСКИ

Росава. Тепер і потім.

Є музиканти, які розповідають еволюцію власної творчості. І є такі, які еволюціонують. Вже четвертий альбом з ім'ям Росава на обкладинці знову геть не схожий на всі попередні. Доки альбом «Тепер і потім» звучить, зовсім не можна про нього розповідати... Якби вся українська поп-музика трималася такого рівня – слово «попса», напевно, швидко зникло б із нашої мови. Навіть якщо не вникати у тексти альбому – втім, це навряд чи реально, бо дослухавшись і варто, і просто хочеться. І не до якихось окремих пісень, а до кожної. Коли ж почуєш, відчужеш хоча б частину тамтешніх віддзеркалень – остаточно переконуєшся в тому, що це нетривіальна поп-музика. Замість конвеєрного «швидкий успіх – надшвидке забуття» тут втілюється естетика красивих почуттів і чесних, неухаляних роздумів. Емоційна й розумна, але напрочуд легка, насичена світлом – ось вона, ця музика. Видавець: Comp music. Ціна: \$10.92.

Друга Ріка. Best 1999/2009.

Офіційний відлік своєї історії «Друга Ріка» починає з 1996 року. Робота над записом першого альбому почалася 1999-го – і це пояснює, чому до назви ювілейної збірки винесено саме такий проміжок часу. Десять років... Помалу, без штучного галасу, але цілком упевнено цей український «Депеш мод» зайняв помітне місце в музичному просторі. Юнаки стали вже чоловіками – це вплинуло і на тексти, і на музику. Трохи більше суму, більше прозорості – і все менше зайвих рухів. Досвід музичний плюс досвід життєвий – і сьогодні «Друга Ріка» є одним з найбільш яскравих

представників нашого неоромантизму. Гурт явно зростає над собою. Вже можна дозволити собі порівняти й переоцінити якісь досягнення, підбити певні підсумки – колекція всіх кліпів у цьому сенсі теж є дуже показовою. За десять років – чотири номерні альбоми, плюс компіляції, плюс два

Воплі Відоплясова. Ладо.

Це ще не альбом – але гідна відповідь усім скептикам, які казали, що ВВ вже не зможуть написати жодної сильної речі. Змогли – і зараз триває робота над іще кількома новими творами. Крім того, «Ладо» – мабуть, взагалі одна з найкрасивіших пісень за всю історію ВВ. Якщо дозволити собі робити висновки на основі лише однієї пісні – можна сказати, що у ВВ з'являється нове обличчя. Тут проглядає впевнене знання, якого просто фізично не може ще бути в юності, коли емоції стають головним рушієм вчинків. Світла й лірична, але внутрішньо сильна композиція, «Ладо» звучить, наче результат простого усвідомлення: неможливо змінити світ нашвидкуруч. Це робота. Хочеш змінити – маєш споглядати і розуміти. Також до цього видання потрапили пісні, які ВВ не планують включати до наступних номерних альбомів – отже, прихильники мають шанс отримати в одному кошику одразу кілька подарунків. «Лети, моя мила сестро» – українська версія балади «Sail Away Sweet Sister» британського гурту Queen; «Марш сілових стрільців» у виконанні Тараса Компаніченка можна почути на збірці «Українська героїчна пісня» – ну а тут її виконано виключно силами ВВ; «Alain Delon» – освітлена версія пісні гурту «Наутилус Помпіліус», причому її текст Олег Скрипка переписав французькою; «Голубка» – українська народна пісня, фестиваліне виконання, один з останніх записів Олександра Піпи у складі ВВ. Видавець: Країна мрій. Ціна: \$10.92.

тріо «Золоті ключі» та народного хору під керівництвом Леопольда Яценка. У ролях: Тарас Денисенко, Богдан Ступка, Дарина Рашеева, Лев Перфілов, Іванка Ілленко, Валентин Троцюк, Богдан Бенюк, Олексій Горбунов та ін. Озвучено українською.

В і д е о
формат –
PAL. DVD

Region: Bci. Видавець:
CAME TAK!. Рік видання:
2009. Ціна: \$19.92.

Книги та диски, про які розповідається
у анотаціях у цій рубриці, можна придбати
на відстані в Інтернет-крамницях
knyha.com, umka.com.ua та artvertep.com.

Люк. Мамина юність.

Попередній альбом було
видано ще 2005-го, і гурт Люк
став показово серйозним – зі
здоровою самоіронією. Люк від
самого початку відзначався

умінням носити дитячу усмішку на бородатому обличчі – приємно, що зараз борода густішає, але усмішка не зникає. Це, мабуть, найбільш довершений альбом гурту. Жодного зайвого звуку, ясні й чисті лінії за наявності маси різности-льових вкраплень. Та враження таке, що сонце тут – надвечірнє. Неначе Люк втілює у новому альбомі все краще зі свого чималого вже досвіду – і це не так привітання, як прощальний привіт. І буде дуже шкода, якщо інше не станеться – бо «Мамина юність» свідчить про дійсно гарний потенціал для якісного стрибка. Причому у будь-якому напрямку – індірок, тріпхоп, інтелектуальне кабаре, ейсід джаз, музика островів, та що завгодно, не суть. Воно не зможе бути беззмістовним. До речі, прислухавшись до текстів пісень, Ви побачите, що Люк не втрачає уважно-усміхненого ставлення до слова (згадаємо принагідно, що в альбомі взяв участь Антон Слепаков) – і це теж приємно. З таким багажем можна сміливо робити крок вперед. Видавець: Comp music. Ціна: \$12.92.

Михайло Ілленко. Очікуючи вантаж на рейді ФУЧЖОУ біля пагоди.

Історична буря розкидала героїв – Катерину (Дарина Рашеева) та Ореста (Тарас Денисенко) на різні береги океану. Що там різні береги! Різні СВІТИ. Яка веревка чужеродних і кумедних пригод уготована Орестові! Якими Австраліями-Америками-Аргентинами доведеться побувати, щоб загубити все і все знайти. Знайти і відновити свою кохану. Шукати, не зважаючи ні на що. Шукати, щоб врештірешт зрозуміти, що за будь-яких обставин, хай би як далеко від рідної домівки не занесла тебе доля – все одно ти назавжди залишаєшся українцем. Виробництво: кіностудія ім. О. Довженка, творче об'єднання «Веселка», 1993. Сценарій та постановка: Михайло Ілленко. Оператор-постановник: Богдан Вержицький. Художники-постановники: Оксана Тимонішина, Ігор Влазнев. Композитор: Володимир Гронський. У фільмі звучать пісні у виконанні

Nejlepší espresso v Praze

Ochutnejte

ručně vyráběné

ČOKOLÁDOVÉ BONBONY

z naší manufakury.

KÁVOVARNA

Založeno 2002

Pasáž Lucerna, Štěpánská 61

tel.: 296 236 233

У радянські часи розумними вважали тих, хто вмів читати між рядків. Тепер вони дивляться між телеканалами.

Це неправда, що в уряді працюють тільки непорядні люди. Будьмо об'єктивними. Є ще й некомпетентні.

Не розумію, навіщо було після невдалих переговорів про створення коаліції всій Україні показувати звернення Януковича до Тимошенко і Тимошенко до Януковича?

Зустрічаються Путін із Медведевим: «Володимире Володимировичу, все зробив, як ви просили – поправки до Конституції ухвалено, все готово до вашого нового 12-річного президентства! Путін, простягаючи аркуш паперу: «Спасибі, Дмитре Анатолійовичу. Вам залишилися тільки вивчити ось це...» Медведев читає з листка: «Дорогі росіяни! Я втомився... Я йду...». «Не зрозумів, що це?» «А це – ваше новорічне звернення до народу».

Перукар Путіна під час стрижки весь час розпитує його про Чечню. Нарешті російський президент не витримав: «Ви що – чеченець?» «Ні, але коли ви говорите про Чечню, мені зручніше вас стригти – у вас волосся стає дибки».

«Чому зал засідання Верховної Ради круглий?» «А де ви бачили квадратний цирк?»

Лютий 2010 року. Ахметов запитує у Януковича: «Як у Росії сприйняли новину про твоє обрання президентом у Верховній Раді?» «Та не дуже. Хоча Путін і привітав мене двічі, але тричі перепитав!»

«Чому посадовці і політики виступають проти легалізації проституції?» «Бо бояться конкуренції».

Молодий чоловік запитує у книжковому магазині: «У вас є книга «Як стати мільйонером за сім днів»? «Будь ласка, але тільки у комплекті із Кримінальним кодексом».

Українці в Іспанії: «Кориду бачив?» «Бачив. Бугай москаля затоптав». «Які ж москалі в Іспанії?» «А який ще недоумок попре на бугая із червоним прапором?»

1946 рік. Піймали енкаведисти бандерівця: «Ось тобі німець, ось тобі москаль. Кого будеш стріляти?» «Та певно що москаля». Відлупцювали і знов питають. «Кого стрілятимеш?!» «Та певно що москаля». Знову б'ють... Партизан питає комісара: «А ти кого?» Комісар: «Я, канешна, немца». Бандерівець: «Ти диви – мені знов москаль лишився... І навіть два!»

На мітингу «червоних» виступає

оратор: «Були комуністи – була дешева ковбаса. Прийшли демократи – зникла дешева ковбаса. Але повернуться комуністи – знову буде дешева ковбаса! Стоять двоє чоловіків і один в іншого запитує: «Я чогось не зрозумів. Вони що цю ковбасу з собою туди-сюди носять?»

Інтерв'ю з Юрієм Луценком: «Скажіть, ви про щось шкодуєте у зв'язку з інцидентом у Франкфурті?» «Що там не було Черновецького».

«Вікторе Федоровичу, ви чули, що Інна Богословська пішла у президенти?» «Дивно, я її послав в іншому напрямку...»

Автомобіль – це засіб пересування, який дозволяє людям запізнюватися на роботу.

Горілка – це як російська матрешка: відкрив одну, а за нею пішла друга, третя...

«Учора в лісі три відра грибів для тещі назбирав!» «А раптом вони отруйні?» «Що означає «раптом»???»

Один чоловік каже іншому: «Найгірше, коли надкушуєш яблуко, а там – хробак». «Найгірше, коли надкушуєш яблуко, а там – півхробака».

1971 рік. Сім'я вечеряє за столом. Маленький син запитує в батька: «Тату, я хочу стати комуністом, коли виросту. Що для цього потрібно зробити?» «Мовчи і їж». Дружина: «Любий, але ти ж йому не відповів!» «Я цілком зрозуміло відповів».

Очільник міністерства закордонних справ Російської Федерації Сергій Лавров категорично заявив, що Росія, захищаючи свою гідність, готова вторгнутися у будь-яку сусідню державу, яка намілилась розповсюджувати ціннічу брехню про те, що Росія готова вторгнутися у будь-яку сусідню державу.

Президент Медведев створив комісію з протидії намаганням фальсифікувати історію у збиток інтересам Росії. Наступним указом буде створена комісія з фальсифікації історії у інтересах Росії.

МЗС РФ оголосило персоною нон-грата Верку Сердючку... «Невже ніяк не можуть вибачити їй пісню «Раша, гуд бай»? «Ні, просто комусь здалося, що вона співає не «Раша, гуд бай», а «Наша Кубань».

«Ми стали жити краще!», - заявив уряд. «Ми за вас раді!», - подумав народ.

Урок толерантності: «Діти, запам'ятайте: до москалів треба

ставитися так само, як до нормальних людей».

Найпопулярніше смс-повідомлення під час кризи: передзвоніть мені, будь ласка, на мій номер.

Сидять на біржі фунт і долар. Раптом відчиняються двері і заходить євро: молода, красива, струнка, в короткій спідниці. Долар одразу й рвонув до неї. А фунт, притримуючи долар, каже: «Ех, молодість! Дивися, інфляцію не підчепи!»

Він і вона: «А ти справді до мене з казки прийшов?» «Угу». «А з якої?» «З доброї...» «Вигнали?»

Чоловік каже дружині: «Я жодного разу тобі не зраджував. Ти можеш сказати мені те саме?» «Звісно! Тільки не з таким чесним виразом обличчя».

Зустрічаються двоє приятелів: «Які плани на завтра?» «Йдемо з сином змія в небо запускати...» «О, я теж тещу в аеропорт везу!»

Помирає теща. Дивиться у вікно й каже: «Який гарний захід сонця...» Зять: «Мамо, не відволікайтеся!»

Сержант зібрав солдатів: «Хто поїде на картоплю?» Двоє виходять уперед. Сержант почував потилицю й каже: «Гаразд, ви в машину, а решта підуть пішки».

«Мамо, а я сьогодні в автобусі дівчині місцем поступився, а вона не сіла». «А ти що?» «Назад до батька на коліна сів».

Розмова двох друзів. Один продає мотоцикли, другий – працює у морзі: «Слухай, ти нині скільки двоколісних продав?» «П'ять...» «Тоді ще одного залишилося дочекатися».

Мама – сину: «Коли ти збираєшся робити уроки?» «Після того, як сходити в кіно». «Але то буде надто пізно!» «Вчитися, мамо, ніколи не пізно...»

Одна блондинка іншій: «У мене колесо спустило. Що робити?» «Що, зовсім спустило?» «Зараз подивлюся. Ні, лише знизу».

Сім'я проходить митний контроль в аеропорту. За діями митника з цікавістю спостерігає маленька донька. І раптом кричить: «Тепліше, тепліше!»

Розмовляють двоє друзів: «Уявляєш, недавно мене менти сфоткали на трасі «Візіром». «Ну і що?» «Прийшов мені лист із фоткою машини, протоколом і штрафом у розмірі 450 грн. І я подав на них у суд!» «Ну то й шол?...» «Коротше, будуть вони платити мені моральну шкоду!» «За що?» «Як за що?! І «Візір» у них – несертифікований, і «Фотешоп» – неліцензійний!»

Три стадії сп'яніння у жінок. Перша: «Я така п'яна!» Друга: «Хто – я п'яна???» Третя, сідаючи в таксі: «Пані, куди вас везти?» «Не твоя справа!!!»

Ці кляті комп'ютерні ігри відняли у мене життя! Добре, що ще три в запасі було!..

Resumé

Letní číslo *Porohů* rozhodně není čtením na dovolenou, ostrým a historickým tématům se zatím nevyhýbáme. V **Kronice společnosti** vyprávíme o cestě pražské skupiny *Ignis* a tanečního souboru *Džerelo* na fórum ukrajinské diaspory do Maďarska. Upozorňujeme čtenáře na novou verzi webových stránek ukrajinci.cz. I když mediální diskuse kolem pomníku Ševčenka v Praze stále běží, socha veškerá nutná povolení od památkářů už obdržel a bude obklopen zelení. Kolektiv *Rodyna* přivítal jaro vystoupením nové mládežnické taneční skupiny. *Svoboda* oslavila Den Hrdinů promítáním filmu o taktice války UPA. Českou republiku navštívili zástupci nevládních organizací z Charkova a Vinnice – kolegové z Prahy, včetně UIČR, jim pomáhali v seznamování s fungováním občanské společnosti a boji s korupcí v ČR. Zmiňujeme také mladé ukrajinské vědkyně v České republice, které získaly prestižní ceny. *Milá sedmi loupežníků* – společný česko-ukrajinský taneční projekt byl k vidění divadle *Ponec* v rámci festivalu *Tanec Praha*. Valdštejnských slavností ve Frýdlantu se zúčastnil oddíl záporožských kozáků, který se stal okrasou i obálky našeho časopisu.

Kozáci «okupují» i naši další rubriku – **Pražské zrcadlo**. Záporožci byli často najímáni evropskými vládci během třicetileté války v letech 1618–1648. Ukrajínští vojáci sloužili různým králům, hráli významnou roli i v dějinách Čech, Moravy a Slezska, byli ale také mnohokrát podvedeni.

Ukrajinská panorama vypráví o kyjevském ekologovi Alexandrovi Hončarovovi. Na Ukrajinu se vrátil před pár lety z České re-

publiky i s českou manželkou Monikou. Usadili se v Kyjevě, na atraktivním Žukovově ostrůvku na řece Dněpr. Bojoval s nelegální těžbou písku a zaplatil za to životem.

Naše věc upozorňuje na novou pražskou restauraci, kde můžete ochutnat ukrajinská národní jídla – boršč, varenyky atd. Mladá vysokoškolačka Natálka přijela do Prahy před deseti lety vydělávat jako tisíce jejích spoluobčanů a vypracovala se až k vlastnímu podniku *Dnister*.

Nezávislost se vrací k aktualitám na Ukrajině. Ruský prezident Putin v Děnikinových denících vyčetl, že Západ by neměl zasahovat do vztahů mezi Ruskem a Ukrajinou (kterou hanlivě nazývá «Malé Rusko»). Moskva je nejen proti sbližování Ukrajiny s NATO, ale i proti případnému vstupu Ukrajiny do Evropské Unie a dokonce i proti iniciativě *Východní partnerství*. «Ukrajina není ani státem», – říkal ruský vůdce v loňském roce svému americkému protějšku. Pak se vracíme k hrozbám některých ukrajinských politiků, že obnoví vízovou povinnost vůči občanům EU, a to zejména Čechům, protože právě ČR v poslední době značně komplikuje vydávání víz pro Ukrajince. Autor záměr Kyjeva kritizuje, protože je přesvědčen, že Ukrajina by tak uškodila především vlastnímu cestovnímu ruchu. Krátce se také zmíníme o přípravách prezidentských voleb v roce 2010, o mistrovství světa ve fotbale v roce 2012, cenách plynu nebo otevření železničního muzea v Koločavě.

Naše květy na celém světě. Ve článku «Aici Kiev?» píšeme o «moldavské válce» za Ukrajince. Kyjev pro ukrajinskou komunitu v této nejbližší evropské zemi neděla téměř nic. V souvislosti se soudem Ivana Demjaňuka v Německu pojednává další článek o pokusech shodit vinu za zločiny spáchané bě-

hem druhé světové války a holocaustu na národy střední Evropy a především na Ukrajinu.

Čtvrtá vlna upozorňuje, že *Zelenou kartu* během šesti měsíců získal pouze jediný cizinec, soustružník z Ukrajiny. Česká republika nechce nemocné dělníky – vyžaduje lékařské potvrzení při žádosti o víza nad 90 dní. Fronta na vstup do českého konzulátu se bude regulovat prostřednictvím internetové aplikace visapoint.eu.

Kaleidoskop je věnován novým knihám M. Matiose, V. Nestajka, J. Rowlingové, L. Dašvar, E. Blanc o systému Putina-KGB, M. Syručka o Banderovcích, *ChaChaCha* od J. Vynnyčuka... Nová hudba: Rosava: Teď a potom. Druhá rika: Best 1999/2009. VV: Lado. Ljuk: Matčino dospívání. Film: Mychajlo Illjenko. Fučžou. A na závěr – vtipy a křížovky.

**Маєте новину?
Влаштовуєте акцію?
Знаєте цікаву людину?
Потрапили в халепу?
Маєте рекламу?
Дзвоніть нам!**

776 852 463

**Ми цікавимось
достойними українцями
та українками в ЧР!
Ваша тема знайде своє
місце на сторінках
Порогів!
Працюємо для Вас!**

Poštovní poukázka A Podací lístek Podací číslo Cena Česká pošta, s.p. IČ 47114983 Učel platby		Poštovní poukázka A Částka Kč 270 00 h Tr. kód 1 1 4 Ve prospěch účtu *) 0000001925774379 Kód banky 0800 V. symbol K. symbol S. symbol *) Údaje zarovnejte vpravo, první část čísla účtu (předčíslí) uveďte před zvýrazněnou vislou čarou	
Učel platby Předplátne c. POROHY 270 Kč 00 h Slovy dvě stě sedmdesát Kč h Adresa majitele účtu Oldřichova 33 128 00 PRAHA 2		Adresa majitele účtu Oldřichova 33 128 00 PRAHA 2, ČR Zpráva pro příjemce (hůlkovým písmem, tiskem) PŘEDPLÁTNE c. POROHY Vyplní plátce - majitel Poštžira nebo Postkonta jen při bezhotovostní úhradě Datum, právoplatný podpis Zúčtujte na vrub účtu plátce 000000 Kód banky 0300	
Č. účtu / Kód banky 1925774379/0800 V. symbol S. symbol Odesílatel Ваша адреса (латинськими літерами, чітко) Č. účtu / 0300		Odesílatel (hůlkovým písmem, tiskem) Jméno Тут латинськими літерами, буде чітко, напишіть своє ім'я, прізвище, вулицю, ком. будинку, індекс, куди слід надіслати Ваш газ. ПОРОГИ Datum splatnosti 03 114<	

Празька вокально-інструментальна група "Ігніс" ("Вогонь")
Концерти, танцювальні заходи для Вас!

ГУРТ ІГНІС

**Українські популярні та рідкісні,
народні (різних регіонів)
та власні пісні у сучасному
оригінальному аранжуванні.
Готується третє сі-ді.**

Контакти: +420-777 212 240, +420-222 254 476
vikraj@centrum.cz

ALM travel international s.r.o.

Екскурсії для туристів у Празі та Чеській Республіці

Контакти: +420-312 241 592, +420-312 684 247, +420-603 807 468

marketings@volny.cz

**ZDRAVOTNÍ
POJIŠTĚNÍ
CIZINCŮ V ČR**

POJIŠŤOVNA VZP, a.s.

**Медичне
страхування
іноземців в ČR**

Informace získáte a pojištění sjednáte
na všech pracovištích VZP ČR
a Pojišťovně VZP, a. s.
Jankovcova 1566/2b, 170 00 Praha 7

**www.pvzp.cz
info@pvzp.cz**

Pojišťovna VZP, a.s.